

KRISTOVO KRÁLOVSTVÍ

Upravil

Arnošt Oliva

1937

KROPÁČ & KUCHARSKÝ - PRAHA

NIHIL OBSTAT.

Dr. Carolus Vrátný,
censor.

IMPRIMATUR.

Pragae, die 20. Februarii 1934.

Prael. Dr. Theophilus Opatrný,
Vicarius generalis.

N. 1680.

KRISTOVO KRÁLOVSTVÍ

O B S A H :

Ježíš Kristus, Král lidstva	5
Ježíš Kristus, královský Zákonodárce	13
Ježíš Kristus, Král pravdy	20
Ježíš Kristus, Král spravedlnosti	27
Ježíš Kristus, Král na kříži	39
Ježíš Kristus, Král ukřižovaný i dnes	50
Ježíš Kristus, Král náš ve svatostánku	57

1.

JEŽÍŠ KRISTUS, KRÁL LIDSTVA.

Naše doba pohrdá autoritou božskou i lidskou; všude snaha povaliti Bohem chtěný řád; božská i lidská moc, božské i lidské zákony prudce napadány. A důsledek toho? Nepořádek a bída! Lidstvo jde nesprávnou cestou; chce-li býti zachráněno, musí zpět k božskému Zákonodárci, k svému božskému Králi, musí se mu podrobiti pokorně a poslušně. K tomu nabízí božská Prozřetelnost stále vhodné prostředky, stále podává ruku pomocnou. Ustanovil-li Kristův zástupce v nynější době, která tolik autoritou pohrdá, svátek Krista Krále, aby lidstvo bylo upozorněno na božskou autoritu, v níž koření každá autorita lidská, musíme v tom viděti zásah božské Prozřetelnosti. Všecka moc jest od Boha; není-li uznávána moc božská, není ani uznávána moc lidská.

Pramen, uzdravující lidstvo i jednotlivce, je návrat ke Kristu Králi a jeho zákonům, neboť »Hospodin jest soudce náš, Hospodin zákonodárce náš, Hospodin král náš, onť nás vysvobodí«, Is. 33, 22.

- I. Odkud Kristovo království a odkud jeho královské právo?
- II. Jak vykonává Kristus své královské právo?
- III. Čeho chce dosáhnouti výkonem svého královského práva?

I. Královské právo Ježíše Krista.

1. Kristus je Král světa a lidstva jako Bůh. Je třeba toto královské právo dokazovati? Nepraví náš rozum, že svět řídí a spravuje a nad námi vládne jediný Bůh-Král? Je sice pravda, že přemnozí křičeli a křičí: »Nechceme, aby tento kraloval nad námi« Lk. 19, 14., ale umenšuje nebo odstraňuje tento křik božské právo Boha-Krále? Není tento křik spíše dokladem a důkazem, že se tito lidé bojí Krista Krále, jehož vládě nemohou uniknouti? Každý člověk, pokud není zaujatý nebo svedený, musí nahlédnouti, že je zcela na Bohu závislý a Bohu-Králi zodpovědný. — Všichni národové jednu nejvyšší bytost jako nejvyššího pána a krále uctívali a vzývali. »Všichni národové poznají, že ty jsi Bůh, a že není jiného kromě tebe« Jud. 9, 19. Tato nejvyšší bytost je vše ovládající a řídící Bůh, jenž o člověka pečuje, poslušnost a poddanost vyžaduje. Jemu jsme zodpovědní a musíme ho poslouchati. — Písmo svaté skoro na každé stránce zaznamenává vladařská práva všemohoucího Boha-Krále. »Tvá jsou nebesa, tvá je také země, svět a vše, čeho je plný, ty jsi založil« Ž. 88, 12. »Tvá je, Hospodine, velebnost i moc, sláva i vítězství, a tobě přísluší chvála

nebo všechno, co je na nebi a na zemi, tvé jest; tvé, Hospodine, je království, a tys nade všemi knížaty. Tvé je bohatství a tvá je sláva; ty panuješ nade vším, v ruce tvé je síla i moc; v ruce tvé je velikost i panování nade všemi věcmi« 1. Par. 29, 10-12, tak dobrořečí Hospodinu David před celou obcí. Sv. Pavel nazývá věčného Boha-Krále »jediným mocnářem, králem nad králi a pánem nad pány« 1. Tim. 6, 15.

2. Jaký je základ královského práva Ježíše Krista?

Stvořil nás. »Není Hospodin otec tvůj, jenž jsi tě opatřil, jenž tě učinil a stvořil?« 5. Moj. 32. 6. U Siracha čteme: »Jeden jest moudrý, nejvyšší stvořitel přemocný a král mocný, sedící na trůnu svém a panující Pán« 1, 8. — Vykoupil nás. Jako Bůh v těle lidském má Kristus na lidstvo zvláštní právo. Jako král byl předpověděn v Starém zákoně: »Ty Betleme Efratský, maličký mezi rody Judovými, z tebe mi vyjde ten, jenž má býti vládařem v Israeli, a jehož původy jsou od počátků, ode dnů věčnosti« Mich. 5, 2. Jako krále zvěstuje ho anděl Milostiplný: »Pán Bůh mu dá trůn Davida, otce jeho, a bude kralovati v domě Jakubově na věky, a království jeho nebude konce« Lk. 1, 32-33. Spasitel sebe sama označuje králem. »Tedy král jsi ty? Ano, já jsem král!« Jan 18, 37.

Královské právo získal si hlavně na kříži. Za jakou cenu? »Víte, že nikoli porušitelnými věcmi, zlatem neb stříbrem, jste byli vykoupeni, nýbrž drahou krví Krista ja-

kožto Beránka bezúhonného a neposkvrněného« 1. Petr. 1, 18-19. Kristus nás svou krví vykoupil, on nás také z nesmírné bídy vytrhl a vysvobodil »když byl smazal úpis, který proti nám svědčil, který proti nám byl na odpor; i odstranil jej, přibiv ho na kříž« Kolos. 2, 14. Kristus Král svým křížem a utrpením rozpadávající svět opětne uvedl v duchovní pořádek. Vděčně vzpomínáme Krista a uznáváme jeho království. Tvými jsme, tvými býti chceme.

II. Jak vykonává Kristus své královské právo?

Jak projevuje svou královskou moc?

Na obelisku před velechrámem sv. Petra je nápis: *Christus vincit, Christus imperat, Christus regnat.* Slova ta jasně vyjadřují královskou moc Ježíše Krista.

1. *Cristus imperat* — poroučí. »Dána jest mi veškerá moc na nebi i na zemi« Mt. 28, 18. Jako nejvyšší Velitel má právo přikazovati, poroučeti, zákony dávat, které nás ve svědomí zavazují, jeť náš Zákonodárce a náš Král. Přinesl nám své zákony s nebe, proto jsou plny božské moudrosti a dobroty. Základem mají spravedlnost, lásku a milosrdenství. Obsaženy jsou v evangeliu, t. j. radostném a blahém poselství. Jsou vždy časové, nikdy nebudou zrušeny, jsou pro všechny lidi, pro všechny stavy i věky. Kdo se jim podrobuje, snadno je plní, neboť »to jest láska k Bohu, abychom zachovávali přikázání jeho; a přikázání jeho nejsou těžká« 1. Jan. 5, 3. Zákony jeho platí

pro celý svět. Mnohem šťastnější bylo by lidstvo, kdyby tyto zákony uplatňovány byly v zákonodárství národů. »Blaze muži, který v zákoně Božím má zálibu svou, v zákoně jeho přemýšlí ve dne v noci« Ž. 1, 1-2.

2. *Christus regnat* — kraluje. »Kralovati bude v domě Jakubově na věky, a kralovství jeho nebude konce.« Svatý Pavel píše: »Král nad králi, pán nad pány.« Jeho vládě podléhá každý, i ti, kteří volají: nebudeme sloužiti; nechceme, aby tento nad námi kraloval. Marné vzpírání, marný křik, ruce Boží nikdo neunikne. »Ty mrskáš a zase hojíš, do podsvětí svádíš a vyvádíš zpět, a tvé ruce nikdo uniknouti nemůže« Tob. 13, 2. O každém bezbožníkovi, jenž se nechce podrobiti vládě Boha-Krále, platí slova, která vmetl králi v tvář mučený syn ženy machabejské: »Ještě jsi neušel soudu všemohoucího Boha, který všecko vidí« 2. Mach. 7, 35. Všichni, ať chtějí nebo nechtějí, musí se podrobiti jeho vládě: »Klanět se mu budou kralové světa, a všichni národové mu sloužit« Ž. 71, 11. Proto sv. Petr pobádá každého: »Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží« 1. Petr. 5, 6. David volá k národům: »Jásej Bohu všechna země, služte Hospodinu s veselím, předstupujte před něho s plesáním« Ž. 99, 2, jeť jeho vláda vládou spravedlnosti, lásky a milosrdenství, krátce řečeno: vláda milosti. Žalmista předpovídá o našem božském Králi: »Jsi ty, Pane, dobrý a milostivý, nad míru laskavý ke všem, kdož vzývají tebe« 85,

5. V knize Moudrosti čteme: »Ty, Bože náš, do-
brotivý jsi a věrný, shovívavý, který svět řídíš
v milosrdenství« 15, 1. Sám praví: »Vezměte
jho mé na sebe a učte se ode mne, neboť jsem
tichý a pokorný srdcem, a naleznete pokoj du-
ším svým; neboť jho mé je sladké a břímě mé
je lehké« Mt. 11, 29-30. »Přistupujme tedy s
důvěrou ke trůnu milosti, abychom došli mi-
losrdenství a našli milost ku pomoci příhod-
né« Žid. 4, 16.

3. **Christus vincit** — vítězí. Pro krá-
lovství Boží, pro svou vládu, pro záchranu lid-
stva bojoval božský Spasitel za svého pozem-
ského života, hrozný boj proti všem zlým moc-
nostem. Pro dílo Boží bojoval až do konce ži-
vota. Zdánlivě podlehl svým nepřátelům do chví-
le, kdy zahřmělo slovo andělské »Vstalt' jest!«
Vstalt', jak sám předpověděl. Slavné vzkříšení!
Slavné vítězství po boji s nepřáteli; vítězství
jeho práce a utrpení; vítězství jeho učení a
jeho evangelia; vítězství nad smrtí a peklem.
Kristus bojuje ještě dnes a bude bojovati do
konce světa svou Církví, svými ministry, pa-
pežem a biskupy a kněžími. Hrozná boje v mi-
nulých stoletích Církve prodělala, bojuje proti
zlobě na všech stranách, bude bojovati. I ona
vítězí a bude vítěziti jako vítězí a bude vítěziti
její božský Král a Pán.

Nikdy nepodlehla a nepodlehne v bojích o svou
existenci a o své učení. Brány pekelné jí ne-
přemohou. (Kněží nebojují o svou nadvládu
nad lidem, nýbrž o vládu božského Krále a pro

jeho království.) Slavné bude vítězství našeho Krále na konci světa, kdy všechno lidstvo stane před jeho soudnou stolicí, když ve slávě a velebnosti přijde soudit živých i mrtvých. Jeho vítězství bude oznamovati veliký kříž v oblacích, rozsudek a vítězný průvod v doprovodu spravedlivých do věčného království, kde »smrti nebude již, ani zármutku, ani křiku, ani bolesti« Apok. 21, 4.

III. Čeho chce Kristus dosáhnouti výkonem svého královského práva?

Božský Vykupitel, jenž jest »dobrota a lidumilnost« Tit. 3, 4, může při výkonu svého královského práva míti na mysli jedině čest a slávu nebeského Otce a blaho lidstva. Chtěl a chce obnoviti porušený a přerušovaný pokoj mezi Bohem a lidmi a přinésti pokoj a klid srdce jednotlivcům i národům. Již Isaiáš mluví o něm jako knížeti pokoje. Při narození zpívali andělé: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Slova ta naznačují účel jeho příchodu a úkol jeho pozemského života. Jeho celý život byl nepřetržitý řetěz prací, bojů, utrpení pro čest a slávu nebeského Otce. Stále svým nepřátelům zdůrazňoval, že nepřišel hledat vlastní slávy, nýbrž toho, který jej poslal; že neplní vůli svou, nýbrž vůli nebeského Otce. Pro čest a slávu Otce a pro vykoupení lidstva šel na smrt a tak obnovil pokoj mezi Bohem a lidmi. Svou smrtí stal se Králem lidstva. Jeho božská láska nutí ho

tomuto lidstvu prokazovati královská dobrodiní a dávati mu svá požehnání. »Pán obšťastní lid svůj pokojem« Ž. 28, 11. Náš Král učí dobro. Jeho slova jsou slova života. »Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova života věčného« Jan 6, 69. Učí nás neomylné pravdě v přívalu různých nauk a mínění; učí jediné správné cestě k věčnému štěstí. Mluví slova útěchy v obtížích a utrpeních; ukazuje na svůj kříž a odměnu za trpělivé a vytrvalé nesení křížů. Dává dobro. Péče nebeského Krále a Pastýře je překrásně vyslovena v žalmu 22.: »Pán je můj pastýř, netrpím nedostatku; kde pastvy hojnost, tam lehat smím. K vodě, kde možno si odpočinout, mne vodí (Církev, učení, milost svátosti); duši mou občerstvuje; provádí mne po stezkách spolehlivých (laskavé znovupřijetí po lítosti a pokání); . . . vystrojuješ hostinu před mou tváří, navzdor mým protivníkům (svaté přijímání, síla proti pokušením a zlým náklonnostem). Milostivost tvá jen bude mne provázet po všechny dny mého života.« Všecka tato královská požehnání dávám v pokoji. Praví sice: »Nedomnívejte se, že jsem přišel uvésti pokoj na zem; nepřišel jsem uvésti pokoj, nýbrž meč« Mt. 10, 34, ale mečem, t. j. bojem, hlavně proti svým zlým náklonnostem, máme dosíci pokoje, kterého svět dáti nemůže. Božský Král, budeme-li v něho věriti a ve všem ho poslouchati, dá nám vnitřní pokoj, vnitřní duševní klid, nejžádoucnější a největší štěstí na zemi, po němž všichni tolik

toužíme. »Pokoj svůj dávám vám, pokoj svůj zůstavuji vám; ne jako svět dává, já dávám vám« Jan 14, 27. »Pokoj hojný mají, kdož milují zákon tvůj, úraz jich nepotká« Ž. 118, 165, t. j. nejsou nikdy opravdu nešťastní.

Lidstvo touží po pokoji, vše se zkouší, co by mohlo pokoj zajistiti. Všecky pokusy selhávají a budou selhávati potud, pokud se nenajde jediná pravá a správná cesta k pokoji národů i jednotlivců, totiž návrat ke Knížeti pokoje, návrat k jeho učení a zákonům, pokud se národové a lidé nepodrobí rádi a ochotně jeho vládě. Marně bude volati svět po pokoji, nepokoří-li se pod mocnou ruku Boží. Stane-li se tak, vrátí se pravý pokoj do srdce národů i jednotlivců, zavládne pokoj Kristův v království Kristově. Uznávejme radostně Království Kristovo, podrobujme se mu ochotně a modleme se denně s Církví svatou: »Ty jediný jsi Pán. Ty jediný jsi Svrchovaný, Ježíši Kriste.« Radostně se řadme pod svatým křížem a slibme věrnost nebeskému Králi v radosti i bolesti, ve štěstí i neštěstí. On jediný je náš Vládce, náš Vůdce údolím slzavým ku branám věčné radosti. (Podle kázání Kl. Bettenburga.)

II.

JEŽÍŠ KRISTUS, KRÁLOVSKÝ ZÁKONODÁRCE.

V srdci každého člověka sídlí touha po štěstí. Je to dar nebes, Stvořitel nám jej dal na cestu životní, aby nás povznášel nad všednosti den-

ního života, přemáhal útrapy a starosti, které život přináší; má nás povzbuzovati, abychom kráčeli po cestě ctností, která zajišťuje věčné štěstí na onom světě, nepomíjející blaženost. Mnozí touhou po štěstí a dobu splnění špatně chápou, domnívají se totiž, že to štěstí má jim spadnouti do klína již zde na zemi, štěstím pak miní svobodu, svobodou pak bezzákonnost a zvlí. Kam toto štěstí, tato svoboda a zvlí vedou, netřeba uváděti: pohled kolem, nahlédnutí do různých časopisů velmi názorně poučují, kam se lidstvo řítí.

Chce-li lidstvo býti opravdu šťastné, pokud je štěstí na světě možné, musí nesporně nastoupiti jinou cestu; musí se vrátiti k božskému Králi, věřiti v něho, podrobiti se jeho zákonům a svědomitě je zachovávat. Kristus Král je jediný Zákonodárce, jenž ukazuje správnou a bezpečnou cestu k časnému i věčnému štěstí.

I. Plná moc božského Zákonodárce.

II. Přednosti jeho zákonů.

III. Účel a cíl jeho zákonů.

I. Plná moc božského Zákonodárce.

1. Jeho právo dávat i zákony. Bůh lidstvo stvořil, jest tedy lidstvo jeho majetek. Jeho jsou nebesa i země a vše, co na nich jest. Když lidstvo věrolomně od Boha, Stvořitele svého, odpadlo, vykoupil je Ježíš Kristus na dřevě kříže, stalo se zase jeho majetkem, a žádná moc pozemská ani d'ábelská neoloupí ho o jeho královské právo. »Dána jest

mi veškerá moc na nebi i na zemi« Mt. 28, 18. Tak může prohlásiti jen božská autorita! Nepopíratelné právo vystupovati jako Zákondárce má i z toho důvodu, že jest všemohoucí Bůh. »Hospodin zákonodárce náš, Hospodin král náš, Hospodin soudce náš, onť nás vysvobodí.« Jako král má právo dávatí zákony. »Já jsem králem od něho učiněn na Sionu, jeho svaté hoře, hlásám výrok Hospodinův« Ž. 2, 6.

2. Má i moc zákonům svým zjednatí platnost. Moc Boží jest neomezená, ani jediný zákonodárce se mu nevyrovná. Dal nám svobodnou vůli, abychom mu dobrovolně a radostně sloužili, je tedy životní doba čas setby, práce a služby; sklizeň a odměna budou na věčnosti. Božský Král nikoho ke službě nenutí, nikoho nenutí zachovávatí jeho zákony, každému dal a ponechává svobodnou vůli.

Na svobodném rozhodnutí závisí naše věčné štěstí nebo neštěstí. Co říkal Mojžíš, zákonodárce lidu izraelského, lidu svému, to říká Ježíš Kristus, náš zákonodárce, všemu lidu: »Považ, že jsem dnes položil před oči tvé život a štěstí, naproti tomu však smrt a neštěstí, bys miloval Hospodina, Boha svého, chodil po cestách jeho, ostříhal jeho přikázání, ustanovení a práv... Odvrátí-li se však srdce tvé, nebudeš-li chtít poslouchati, předkládám ti dnes, že zahyneš« 5. Moj. 30, 15-18. Sv. Jakub píše: »Jeden jest zákonodárce a soudce,

jenž může zahubiti i spasiti« 4, 12. A božský Spasitel praví: »Otec nesoudí nikoho, ale veškeren soud dal Synu« Jan 5, 22. Kristus Král tedy bude souditi, soudit živých i mrtvých. Ani jediný člověk neunikne jeho moci a soudu, bude tedy svobodné rozhodnutí pro Boha nebo proti Bohu míti za následek odměnu a trest. Náš Božský Král má ve své moci všemohoucnost, čas, věčnost, může tedy svým zákonům platnost zjednati.

Toužíme po štěstí. Známe jen jediného dárce pravého štěstí, bylo by tedy pošetilostí hledati jinde pramen štěstí. Ježíš Kristus, náš Král a Bůh, dárce časného i věčného štěstí, ukazuje i cestu, na které je bezesporně najdeme. Tou cestou jest zachovávání jeho zákonů.

II. Přednosti zákonů našeho božského Krále.

Prorok Isajáš (2, 3) a Micheáš (4, 2) sdělili světu stejně znějící proroctví. »V posledních dnech zpevněna bude hora domu Hospodino-va . . . Proudit bude k ní každý národ, hrnout se mnoho kmenů, a řeknou: Pojd'me a vystupme na horu Páně, do domu Boha Jakubova! Ať nás naučí svým cestám, a choditi budeme po jeho stezkách! Vyjdeť se Sionu nauka, a slovo Boží z Jerusalema.«

Proč bude každý národ putovati do Jerusalema? Co je tam tak mocně potáhne? O s o b a našeho Boha Krále, jenž praví: »A já, budu-li povýšen od země, potáhnu všecko k sobě« Jan 12, 32. Jeho učení, jeho zákony: Ať nás

naučí svým cestám, a choditi budeme po jeho stezkách. V Jerusalemě touží po učení božského Vládce, chtějí je znáti, dle něho jednati a choditi, poznati, že jen jeho učením mohou naléztí pravé a trvalé štěstí.

Starý zákon ovládal zákon strachu, ani jméno božského Zákonodárce nesměl národ vyvolený vysloviti, zcela jinaké jsou zákony vtěleného Boha a Spasitele. Jest v nich pokoj, radost, světlo; vládne v nich dobrota, láska, milosrdenství. Již David praví o těchto zákonech: »Laskavý a upřímný Hospodin jest, protož ukazuje zbloudilým cestu. Vodí chud'ásy ve spravedlnosti, vyučuje ubohé svým cestám. Veškery cesty Páně jsou milost a věrnost« Ž. 24, 8-10. Podstatu jeho učení a jeho zákonů obsahuje horské kázání. Nemožno jednotlivé zákony uváděti, chceme je jen naznačiti. Spasitel mluví o osmeru blahoslavenství; o lásce a odpuštění; o ochotě vše snášeti a trpěti pro nebe; o lásce k nepřítelům; o almužně, modlitbě, postech; o důvěře v božskou Prozřetelnost; o nevlídném posuzování; o známkách pravých a nepravých proroků atd. — všecky ty zákony přinášejí útěchu a slibují požehnání, všecky je snadno mohou zachovávatí ti, kteří jsou dobré vůle, neboť »přikázání jeho nejsou těžká«. Centrálním bodem jeho zákonů, slunce jeho učení, je přikázání, které sv. Jakub nazývá »královským zákonem« 2, 8 a Kristus sám »největším a prvním přikázáním«, jest to přikázání lásky. »Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé

duše své a z celé mysli své. To je největší a první přikázání. Druhé pak jest podobné jemu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého« Mt. 22, 37-39. Lásku k bližnímu nazývá »n o v ý m p ř i k á z á n í m« a označuje za své. »Toto je přikázání mé, abyste se milovali vespolek jako jsem já miloval vás« Jan 15, 12. Vzájemná láska má býti známkou pravých jeho učedníků. »Po tom poznají všichni, že jste učedníci moji, budete-li míti jedni lásku k druhým« 13, 35.

Který zákonodárce dal takové zákony? Jediný náš Kristus Král mohl těm, kdo zachovávají jeho zákony, slíbiti nekonečné štěstí a převeliké požehnání!

III. Účel a cíl zákonů našeho božského Krále.

Mluvíme-li o nevýslovném štěstí, které přináší zachovávání božských zákonů, nemyslíme tím tak zvané štěstí pozemské, pozemské jmění a bohatství. Kristus tyto statky nevyklučuje: »Hledejte nejprve království Boží a spravedlnosti jeho, a toto všechno bude vám přidáno« Mt. 6, 33, t. j. čeho je třeba k zachování života. Štěstím rozumíme ono štěstí, které prožívá duše, když věrně Boha následuje, tedy vnitřní pokoj, slast a blaženost. Toto štěstí naznačuje David: »Zákon Páně je dokonalý, občerstvuje duše. Zjevení Páně je spolehlivé, moudrost skýtá dětem. Ustanovení Páně jsou správná, obveselují srdce. Přikázání Páně jsou skvělá, osvěcují oči« Ž. 18, 8-9.

V čem spočívá štěstí a požehnání, která přináší svědomité zachovávání zákonů našeho Krále? Ve stavu posvěcující milosti! Touto milostí jest »láska Boží vylita v srdcích našich« Řím. 5, 5.

Co působí milost posvěcující? Dává oblažující vědomí pokoje s Bohem a bližním; činí nás přáteli Božími: »Vy jste přáteli mými, činíte-li, co já prikazuji vám« Jan 15, 14; činí nás dětmi Božími: »Vizte, jakou lásku Otec nám prokázal, abychom dětmi Božími sluli; a my jsme jimi« 1. Jan. 3, 1. »Všichni ti, kteří se dávají věsti Duchem Božím, jsou synové Boží. Neboť nepřijali jste ducha služebnosti, abyste se zase strachovali, nýbrž přijali jste ducha synovství, ve kterém voláme: Abba, Otče! Ano i Duch vydává svědectví s duchem naším, že jsme dětmi Božími« Řím. 8, 14-16; činí nás dědici nebes: »Jsme-li dětmi, tedy i dědici, dědici Božími a spoludědici Kristovými«; duše je sídlo Trojice Boží: »Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávatí bude, i přijdeme k němu a příbytek u něho si učiníme« Jan 14, 23. Sv. Pavel mluví o duši ozdobené milostí Boží jako o »chrámu Božím«: »Nevíte, že jste chrámem Božím, a že Duch Boží přebývá ve vás?« 1. Kor. 3, 16 a 6, 19: »Nevíte-li, že tělo vaše je chrámem Ducha Svatého, jenž je ve vás?«; sv. Petr píše, že duše Bohu věrná jest účastná Boží přirozenosti 2. Petr. 1, 4.

Je možno, aby člověk, tvor ubohý, měl již na zemi tak veliké štěstí? Je na světě slast a bla-

ženost, která jen přibližně se může rovnati slasti a blaženosti duše ve stavu milosti posvěcující? Tato blaženost nedá se popsati, ta se může jen cítiti a chutnati. »Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin, blaze člověku, který v něho doufá« Ž. 33, 9. Správně praví David: »Rozjařují se nadbytkem domu tvého, a proudem rozkoše své napájíš je. Neboť u tebe je pramen života, a v tvém světle vidíme světlo« Ž. 45, 9-10.

Toužíme po štěstí a hledáme je. Královský Zákonodárce ukazuje na svaté evangelium, které vyznačuje cesty a prostředky k časnému i věčnému blahu. Snažme se zachovati božské příkazy, abychom si zasloužili, zachovali a rozmnožovali milost posvěcující. Jediný náš Kristus Král má slova života věčného. Ke komu tedy půjdeme? Ke Kristu! Za kým půjdeme? Za Kristem! S kým půjdeme? S Kristem!

III.

JEŽÍŠ KRISTUS, KRÁL PRAVDY.

Osobu královu, jeho činy a slova pokládali v dřívějších dobách za nedotknutelné. Kdo kritisoval krále, sesměšňoval jeho slova a příkazy, platil za bezectného a byl přísně trestán, mnohdy i usmrcen. — Naprosto nedotknutelné jsou zákony všemohoucího Boha-Krále. Co je moudrost, i největšího učence, proti nekonečné a božské moudrosti věčného Krále? — A přece mnozí odvažují se slova Boží kritisovati, záko-

ny Boží sesměšňovati, události biblické za pohádky prohlašovati! A přitom si tito ubožáci myslí, jak jsou chytrí a moudří a s pohrdáním pohlížejí na ty, kteří v božského Krále věří a jemu ochotně se podrobují. Z posměchu toho ničeho si neděláme, neboť »víme, komu jsme uvěřili« 2. Tim. 1, 12. Máme v úctě učení Ježíše Krista, věříme mu, zachováváme jeho přikázání, protože jest Král pravdy.

I. Kristus je božský Král pravdy.

II. Božský Král přinesl pravdu na svět.

III. Božský Král svou pravdu svěřil katolické Církvi.

I. Kristus je božský Král pravdy.

Je nesporno, že se v lidu zmáhá touha po náboženském životě, že si lidé začínají více všimati náboženských otázek. Přemnozí našli již cestu do Církve, jiní budou následovati; ti, kteří nechtějí viděti slunce pravdy, snaží se touhu svou upokojiti v nepravých náboženstvích nebo různých pověrách. Naše doba v mnohém ohledu podobá se době sv. Pavla, když psal Timoteovi: »Hlásej slovo, naléhej včas i nečas... neboť bude čas, kdy zdravého učení nesnesou, nýbrž nashromáždí si učitelů podle vlastních chtíčů, a od pravdy sluch svůj odvrátí a obrátí se k bájím« 2. Tim. 4, 2-4.

Lidstvo žízni po náboženských pravdách, jeho žízeň může ukojiti jen jediný učitel, vševědoucí Bůh, Král pravdy. — Jsou různá náboženská vyznání a jejich zá-

stupci sebevědomě prohlašují, že jedině oni mají pravdu. Pravda může být jen jedna! Kdo tedy má pravdu? — Je nesporno, že jen jediný pravý Bůh musel lidstvu sdělit, jak chce být vzýván a uctíván; jen on jediný mohl oznámit pravé náboženství, neboť není ani v moci člověka, ani v jeho schopnosti určovat náboženství.

Hned na počátku lidských dějin zjevil všemohoucí Bůh lidstvu svou vůli, pokračoval ve svém zjevení skrze patriarchy, Mojžíše a proroky. V plnosti času poslal svého jednorozeného Syna, Boha z Boha, Světlo ze Světla, Boha pravého z Boha pravého. Tento Syn Boží jest »cesta a pravda a život« Jan 14, 6. Jakým právem mohl se Kristus sám nazývat cestou, pravdou a životem? P o n ě v a d ů ž j e B o h e m ! A d ů k a z y j e h o b o ů s t v í ?

S t a r ý i N o v ý z á k o n n a z ý v á K r i s t a B o h e m . »Aj, panna počne a porodí syna, zván bude jménem Emmanuel, t. j. s námi Bůh« Is. 7, 14. »Neboť dítě narodí se nám, a syn bude nám dán, vladařství na rameni bude míti, a nazýván bude: Zázračný, rádce, Bůh silný, otec na budoucí věky, kníže pokoje« Is. 9, 6. »Rcete malomyslným: Vzmuzte se a nebojte se. Aj, Bůh váš odvetu konat bude, odplatí, Bůh sám přijde a spasí vás. Tehdy otevrou se oči slepých i uši hluchých odemknou se« Is. 35, 4-5. — »A víme, že Syn Boží přišel a dal nám mysl, abychom poznali pravého Boha; a my jsme v pravém Bohu, v jeho Synu Ježíši Kristu; to jest pravý Bůh a život věčný«

1. Jan 5, 20. »Kristus jest obrazem Boha neviditelného, prvorozcem nade všecko tvorstvo« Kol. 1, 15. »V něm přebývá všechna plnost božství tělesně« Kol. 2, 9.

Kristus je jednorozený Syn Boží. Vy pak kým mě býti pravíte? Ty jsi Kristus, Syn Boha živého« Mt. 16, 15-16. »A viděli jsme slávu jeho, slávu jako jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy« Jan 1, 14. I ďáblové museli vyznávat jeho božství.«. Spatřiv (posedlý) Ježíše zdaleka, přiběhl a poklonil se mu, a vykřiknuv hlasem velikým, pravil: »Co je ti do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího?« Mr. 4, 6-7.

Kristu jsou připisovány božské vlastnosti, které také prokázal. Věčnost: »Vpravdě pravím vám: Prve než Abraham byl, jsem já« Jan 8, 58. Všemohoucnost: »Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi.« Důkazy všemohoucnosti jsou jeho zázraky. Vševedoucnost: »Ježíš sám však nesvěřoval se jim, poněvadž je znal všechny, a poněvadž neměl potřebí, aby kdo vydal mu svědectví o člověku; neboť sám věděl, co jest v člověku« Jan 2, 24-25. Stejná podstata s Otcem: »Já a Otec jedno jsme« Jan 10, 30. »Nevěříš, že já v Otci a Otec ve mně jest? Slova, která já mluvím vám, nemluvím sám od sebe, ale Otec, který zůstává ve mně, činí ty skutky. Věřte mi, že já v Otci a Otec ve mně jest. Ne-li, pro skutky samy věřte« Jan 14, 10-12. Jest tedy Kristus věčná a božská Pravda.

II. Božský Král přinesl pravdu na svět.

Božská pravda vtělením přijala lidskou přirozenost a tím se Syn Boží stává bytostí viditelnou. Kristus se zjevil, aby padlé lidstvo »z temnot a stínu smrti vyvedl a zpřetrhal jejich pouta« Ž. 106, 14, a přinesl jim světlo a pravdu. O jeho příchodu předpověděl Isaiáš: »Lid, který chodí ve tmě, vidí veliké světlo; obyvatelům země, jež zastiňuje smrt, vzchází světlo« 9, 2. Spasitel sám: »Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude choditi ve tmě, nýbrž bude míti světlo života« Jan 8, 12. Před Pilátem praví: »Ano, já jsem král. Já jsem se k tomu narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo jest z pravdy, slyší hlas můj« Jan 18, 37.

Kristus po celý život bojoval za pravdu. Jak hájil věčnou pravdu proti fariseům a zákoníkům, kteří zákon Boží si vykládali libovolně, lidu ukládali břemena těžká a nesnesitelná a sami ani prstem svým nechtěli hnouti! Bolestně zklamán vyčítá jim: »Jestliže pravdu mluvím vám, proč mi nevěříte?« Jan 8, 46. Pro pravdu šel na smrt. Když pověděl pravdu před veškerou radou, jsa k tomu úředně vyzván, musí od pokrytecké luzy slyšeti slova: »Rouhal se! Hoden jest smrti!« Pravdomluvnost jeho doznal pod křížem pohanský setník: »Setník pak i ti, kteří byli s ním, hlídající Ježíše, vidouce zemětřesení a to, co se dělo, báli se velice a pravili: Opravdu Syn Boží byl tento« Mt. 27, 54.

Kristus je Syn Boží, proto i učení jeho je pravé, proto je pravdou i každé slovo, které promluvil!

III. Božský král svou pravdu svěřil katolické Církvi.

Spasitel chtěl, aby jeho pravda celá a neporušená zůstala na světě. Aby byla všem přístupná, založil společnost, které tuto pravdu odevzdal. Tato společnost dostala příkaz učení jeho čisté a neporušené zachovávat i a světu hlásati a vykládati. Tato společnost je Církvev, pozemské království Kristovo. Kristus sice jednou řekl: »Království mé není z tohoto světa«, ale tím netvrdí, že není v tomto světě, zdůraznil pouze, že jeho království není toho druhu jako království světská s vladaři světskými, kteří spoléhají na sílu vojenskou a o ni opírají svou existenci. Jeho království je království duchovní a proto nadzemské, nadpřirozené. Kristovo království na zemi je svatá Církvev římskokatolická.

1. Kristus sám tuto Církvev založil, dal jí sám ústavu i viditelnou hlavu. Základní kámen položil volbou apoštolů, jimž přikázal: »Chodíce pak, hlásejte: Přiblížilo se království nebeské« Mt. 10, 7. Nesmí hlásati své názory a domněnky, musí hlásati jeho učení: »Neboť nejste to vy, kteří mluvíte, nýbrž Duch Otce vašeho, jenž mluví ve vás« Mt. 10, 20. »On také dal jedny za apoštoly, jiné za proroky, jiné za evangelisty, jiné

za pastýře a učitele, aby za účelem zdokonalení věřících konali službu, aby vzdělávali tělo Kristovo« Ef. 4, 11-12. Budova zajištěna u s t a n o v e n í m viditelné hlavy, zástupce božského Krále na zemi. »Ty jsi Petr (t. j. skála), a na té skále vzdělám Církev svou.« Po svém zmrtvýchvstání přikázal Petrovi: »Pasiž beránky mé, pasiž ovce mé.« Budova byla dokončena a slavně posvěcena o Letnicích. »I ukázaly se jim jazyky jako ohnivé rozdělující se tak, že posadil se na každém jeden« Sk. ap. 2, 3.

2. Těto Církvi odevzdal Kristus své učení s příkazem hlásati je celému světu: »Jdouce do veškerého světa, hlásejte evangelium všemu stvoření« Mr. 16, 15. »Učíte je zachovávatí všecko, co jsem přikázal vám« Mt. 28, 20.

3. Pravdu Kristovu, učení jeho, zachovává Církev neporušené, lidem hlásá a vykládá, a bude tak činiti do konce světa. Zárukou je Duch Svátý. »A já prositi budu Otce a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstával na věky, Ducha pravdy; jeho svět nemůže přijmouti, poněvadž ho nevidí ani ho nezná; vy však jej znáte; neboť ve vás zůstává a ve vás bude« Jan 14, 16-17. »Když však přijde onen Duch pravdy, naučí vás všelike pravdě« Jan 16, 13. Zárukou je sám Ježíš Kristus, Král pravdy. »Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa«. »A bude hlásáno toto evangelium o království po celém

okrsku zemském na svědectví všem národům; a tehdy přijde konec« Mt. 24, 14. »Brány pekelné jí nepřemohou.«

Kritus je tedy Král pravdy. Přišel na svět, aby hlásal božskou pravdu. Když odcházel, odevzdal celý poklad své pravdy Církvi, kterou sám založil. O ní předpověděl již prorok Zachariáš: »Jerusalem bude slouiti městem věrnosti a hora Hospodina zástupů horou svatou« 8, 3. Proto svatý Pavel nazývá Církev Boha živého »sloup a základ pravdy« 1. Tim. 3, 15.

»Co jest pravda?« Slova Pilátova ozývají se světem. Víme, co je pravda; víme, kde ji hledati; víme, že pravda nás zachrání, podrobíme-li se Králi pravdy a jeho Církvi. Jen tak splní se na nás slova Spasitelova: »Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí« Jan 8, 32.

IV.

JEŽÍŠ KRISTUS, KRÁL SPRAVEDLNOSTI.

Přečasto slyšeti, že ve světě není spravedlnosti. Pozorujeme-li lidi, jejich život a činy, zdá se, že v těch slovech je velmi mnoho pravdy. Kde zůstává spravedlnost při styku člověka s člověkem, národa s národem? V záležitostech veřejných i soukromých, v důležitých i méně důležitých, rozhodují mnohdy zloba, msta, strannost, a to obyčejně na úkor spravedlnosti. — Zcela neoprávněné jest toto tvrzení, máme-li na mysli působnost Boží na zemi. Často osobní ne-

šťestí, zkaženost mnohých lidí, bída a jiné útrapy svádějí člověka pochybovati o Boží spravedlnosti. Když Israelité Boha uráželi, vzkázala jim po proroku Ezechielovi: »Říkáte: Není správné jednání Hospodinovo! Proto slyš, dome Israelův. Zda mé jednání není správné a zda není spíše jednání vaše křivé?« 18, 25. V těchto slovech máme rozluštění tak mnohých záhad a otázek. **K ř i v á j e d n á n í z a v i ň u j í m n o h á z l a**, která z bezmyšlenkovitosti nebo zloby připisujeme laskavému a spravedlivému Bohu. A přece jest spravedlivý Bůh na nebi!

I. Kristus, Král spravedlnosti, jako takový byl předpověděn.

II. Spravedlnosti učil a sám byl spravedlivý.

III. Odměňuje a trestá podle práva a spravedlnosti.

I. Kristus, Král spravedlnosti, jako takový byl předpověděn.

Stav lidstva před příchodem Krista byl strašný. Vládla nespravedlnost, mocní znásilňovali právo způsobem do nebe volajícím. Stačí připomenouti si nesnesitelný život mnoha milionů otroků. Není divu, že lidstvo, sténající k tomu ještě pod vládou satana, volalo ve dne v noci k nebi o spasitele a vysvoboditele. Nešťastní národové modlili se s Isaiášem: »Rosu dejte nebesa s hůry, mraky deštěte spravedlivce! Otevři se země a vypuč spasitele a spolu vzejdi spravedlnost« 45, 8. Nesmírně veliké musely býti bída a útisk národů, když tolik toužili po osvoboditeli z ne-

spravedlnosti a bídy. Bůh sám odpovídá: toho osvoboditele vám pošlu.

Tento příslib Boží byl stále jasnější a určitější. U Jeremiáše čteme, že Bůh je nespokojen se špatnými a nespravedlivými pastýři lidu, »kteří rozsápávají a rozptylují stádo« 23, 11. Proto chce lidstvu dáti jediného spravedlivého pastýře, na kterého bude plné spolehnutí. »Aj, dnové jdou, dí Hospodin, kdy vzbudím Davidovi potomka spravedlivého, krále, jenž panovati bude moudře, a konati bude právo a spravedlnost na zemi« 23, 5. U Zachariáše čteme: »Plesej velmi, dcero Sionská, vesel se, dcero jerusalemská! Aj, tvůj král ti přichází, spravedlivý a spasitel« 9, 9. O tomto budoucím králi pěje David: »Kvěsti bude v jeho dnech právo a hojnost blaha, až pomine měsíc« Ž. 71, 7, t. j. na věčné časy. »Jako tvé jméno, tak chvála tvá, Bože, do končin světa, práva je plná tvá pravice« Ž. 47, 11. Byla předpověděna i jeho nestrannost. »Naplní jej duch bázně Hospodina. Ne dle toho, co oku se zdá, bude soudit, aniž dle toho, co uslyší, bude trestat. Ale dle práva bude se ujímat chudých a spravedlivě mstít utlačené. I bude bít zemi metlou úst svých, zabije dechem rtů svých bezbožného. Spravedlnost opásá jeho bedra« Is. 11, 3-5.

II. Náš božský Král spravedlnosti učil a sám byl spravedlivý.

Spravedlnost je základní pilíř každého spořádaného státu, spravedlnost musí také býti první ctností vladařovou. Jakmile Kristus, Král spra-

vednosti, veřejně vystoupil, byla jeho hlavní úloha spravedlivě jednati a spravedlnost hlásati.

1. **K r i s t u s j e d n a l s p r a v e d l i v ě.** Konat spravedlnost znamená nejsvědomitěji a nejvěrněji konati své povinnosti. Kristus svou povinnost k nebeskému Otci plnil do posledního dechu. »Sestoupil jsem s nebe, nikoliv abych činil vůli svou, nýbrž vůli toho, jenž mě poslal« Jan 6, 38. Už jako dítě prohlásil: »Zdaliž jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest Otce mého?« Lk. 2, 49. Při počátku veřejné činnosti praví Janovi: »Nechej nyní; neboť tak sluší nám vyplniti všelikou spravedlnost« Mt. 3, 15. Čím tělu pokrm, tím Spasiteli plnění vůle Otce: »Můj pokrm jest plniti vůli toho, jenž mě poslal a dokonati dílo jeho« Jan 4, 34. I v nejtrpčí chvíli byla mu vůle Otce nade vše. »Otče můj, nemůže-li kalich tento minouti mne, leč bych jej pil, staň se vůle tvá« Mt. 26, 42. Spravedlnost konal až do posledního dechu, mohl tedy právem zvolati »Dokonáno jest«. Bylo dokonáno dílo, které mu uložil Otec nebeský, dokonána veškerá spravedlnost.

2. **B o ž s k ý K r á l n á š s p r a v e d l n o s t h l á s a l.** »Nyní však zjevena jest spravedlnost Boží bez zákona, jsouc osvědčována zákonem i proroky« Řím. 3, 21. Sv. Petr označuje učení Kristovo iako »cestu spravedlnosti« 2. Petr. 2, 21. Učení Kristovo bylo učení o spravedlnosti. Čemu učil? O věčné spravedlnosti Otce k lidem, o spravedlnosti naší k Bohu, sobě, bliž-

nímu, ovšem o spravedlnosti pravé: »Nebude-li hojnější spravedlnost vaše než zákonníků a fariseů, nevejdete do království nebeského« Mt. 5, 20. »Bud'te tedy dokonalí, jakož i Otec váš nebeský dokonalý jest« Mt. 5, 48. Učil nás snažit se o pravou spravedlnost. »Blahoslavení, kteří lačnější a žíznější po spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou« Mt. 5, 6. Učil nestrannosti: »Dávejte, co je císařovo, císaři, a co jest Božího, Bohu.« Káže proti pokrytectví a zdánlivé spravedlnosti: »Nyní vy, fariseové, čistíte povrch číše a mísy, ale vnitřek váš je plný loupeže a nepravosti« Lk. 11, 39. Učí přinášeti radostně oběti pro spravedlnost: »Blahoslavení, kteří protiventství trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské. Blahoslavení jste, když pro mne budou vás tupiti, pronásledovati a mluvíti všecko zlé proti vám lhouce; radujte se a veselte se, neboť odplata vaše hojná jest v nebesích« Mt. 5, 10-12.

3. P ř í t e l i n e p ř í t e l u z n á v a l K r i s t o v u s p r a v e d l n o s t. Apoštolové často Mistra svého nazývají spravedlivým. Sv. Petr praví židům: »Vy však jste zapřeli světce a spravedlivého« Sk. ap. 3, 14. »Otcové vaši usmrtili i ty, kteří předpovídali o příchodě toho Spravedlivého, jehož zrádci a vrahy jste se vy nyní stali« Sk. ap. 7, 52. Jidáš, zrádce, musel doznati: »Zhřešil jsem, zradiv krev spravedlivou.« Zbabělý Pilát, odporný příklad nespravedlnosti, tvrdil: »Nevinen jsem krví spravedlivého tohoto; vy vizte!« Římský setník pod křížem do-

znává veřejně: »Jistě člověk tento byl spravedlivý« Lk. 23, 47.

Chceme-li býti opravdovými dětmi našeho spravedlivého Krále, musíme kráčet po cestách spravedlnosti, musíme spravedlivě mysliti, mluvíti, jednati; musíme býti spravedliví k Bohu, sobě, bližnímu.

III. Kristus Král odměňuje a trestá podle práva a spravedlnosti.

»Otec nesoudí nikoho, ale veškeren soud dal Synu.« Tuto moc soudcovskou vykonává Spasitel již nyní, v čase, a to podle zásad božské spravedlnosti. Lidská je často chybná, stranná, měnitelná, božská je pevná, poněvadž spočívá v božské podstatě. I jeho milosrdenství je spravedlivé milosrdenství a milosrdná spravedlnost.

To je jasné, a přece přčasto nejsme spokojeni s božskou spravedlností. Jak často reptáme při štěstí zlých a neštěstí dobrých, při triumfu zloby a zotročení ctností! Nezapomínejme jednoho: norma, podle které božská spravedlnost jedná, neleží v obvodu našeho poznání. Všemohoucí a nejvyšší spravedlivý Král, který »vyšetřuje srdce i ledví« Jer. 11, 20, nahlíží svou vševedoucností do nejskrytějších záhybů našeho srdce a dává každému, co si zasluhuje a co je pro něho nejlepší. Svým omezeným, malým a slabým rozumem nemůžeme chápati cesty a úradky Boží. »Nejsouť myšlení má, myšlení vaše, ani cesty vaše cesty mé, dí Pán. Oč totiž

převyšují nebesa zemi, o tolik cesty mé vyšší jsou než cesty vaše a má myšlení než myšlení vaše« Is. 55, 8-9. Věřícímu člověku, jenž se pokorně a radostně podrobuje Božím úradkům, jsou sice cesty a soudy Boží tajuplné, ale přece aspoň částečně pochopitelné.

Dostali jsme do vínku nesmírně cenný dar, svobodnou vůli. Máme ji proto, abychom v Boha věřili, jemu sloužili, jeho zákony zachovávali, a tak dosáhli blaha časného a věčného. Tento drahocenný dar může býti ke zkáze, zneužíváme-li svobody vůle proti Bohu a jeho příkazům. Trestá-li nás Bůh a posílá-li utrpení, aby varoval a zpět přivedl, jest to nespravedlivé? Ruce na srdce! Nezneužili jsme svobody své vůle? Máme vždycky čisté svědomí? Nebyli jsme nikdy nespravedliví k Bohu, duši své, bližnímu? Jest snad Bůh proto nespravedlivý, že mi dává příležitost ku pokání a polepšení? I bližní má svobodnou vůli. Zneužívá-li ji ke zlému a ty musíš trpěti jeho zlobou a nespravedlností, jest Bůh povinen tuto nespravedlnost odvrátiti? Mnohdy tak činí, ale pokaždé nebude dělati zázraky, aby nevinného chránil. Bůh mnohdy nespravedlnost připouští, poněvadž nám to slouží k dobru. Nejhanebnější zločin v dějinách lidstva jistě jest ukřižování našeho Spasitele. Tuto d'ábelskou nespravedlnost židovskou mohl Bůh odvrátiti jedním slovem, jediným aktem své vůle, neučinil tak, a budiž mu za to věčný dík! Tato nespravedlnost způsobila přehojné požehnání celému světu.

Svou nepozorností si zaviňujeme nebo nedba-

lostí jiných lidí vznikají nám nepříjemnosti a zlé následky. Jest Bůh za to zodpovědný? Od spravedlnosti Boží očekávati a spoléhati se, že Bůh všem těm zlým následkům zabrání, bylo by Boha snižovati na služebníka a otroka lidí. Kdo by to očekával, měl by velice špatné ponětí o Bohu, jeho spravedlnosti a prozřetelnosti. Tvrdíme tedy:

1. Náš božský Král již na zemi odměňuje každého podle spravedlnosti a práva. Nezapomínejme při tom, že Bůh soudí o odměně a trestu zde na zemi, o štěstí a neštěstí zcela jinak než my. Často to, co pokládáme za veliké neštěstí, jest před očima jeho veliké požehnání pro nás a naopak. Nejsou myšlení jeho myšlení naše. Sami jsme časem mnohdy přišli k jinému úsudku. Neštěstí, které nás před lety postihlo, jeví se nám dnes jako veliké štěstí a důkaz nekonečné dobroty Boží. Nejvyšší spravedlivý ví, co komu patří, a dle toho spravedlivě rozhoduje.

Dobrým posílá často utrpení a zármutek. »Koho Pán Bůh miluje, toho kárá; šlehá však každého syna, kterého přijímá« Žid. 12, 6. Proč to? Aby zkoušel a zachraňoval! »Zkouší vás Hospodin, Bůh váš, aby se ukázalo, milujete-li ho celým srdcem svým a celou duší svou, čili nic« 5. Moj. 13, 3. »I když spravedliví podle mínění lidí trpěli muky, všecka důvěra jejich tkvěla v nesmrtelnosti; maličko trestání byvše, dojdou hojného blaha, ježto Bůh zkusil je a shledal, že jsou hodní. Jako

zlatu v ohni vyzkoušel je, a jako celopalnou oběť je přijal; přijde pak doba, kdy dojdou povšimnutí« Moudr. 3, 4-6. »Mnoho mívá soužení spravedlivec, ale z nich všech vytrhne jej Hospodin« Ž. 33, 20.

B o ž s k ý K r á l o d m ě ň u j e t a k é ú t ě c h o u, r a d o s t í a p o k o j e m. Mnozí, kteří neznají učení božského nebo podle něho nežijí, myslí, že věrné následování Krista Krále přináší jen bolest a zármutek. To je názor naprosto chybný. Jest možno, aby Kristus »dobrota a lidumilnost sama« nechal své věrné děti v údolí slz bez útěchy a radosti? Přirozeně, že neodměňuje své věrné služebníky tak zvanými radostmi světa, které často zanechávají jen lítost a hořkost, jeť příliš spravedlivý, svým dítkám dává pravou útěchu, radost a pravý pokoj, pokoj Boží, který »převyšuje všechno pomýšlení« Fil. 4, 7. »Království Boží není pokrmem a nápojem, nýbrž spravedlností a pokojem a radostí v Duchu Svatém« Řím 14, 17. »Toto mluvil jsem vám, aby radost má byla ve vás a aby radost vaše se naplnila« Jan 15, 11. **J e h o r a d o s t v n á s!** Ani bolesti, které božská Prozřetelnost posílá, nemohou nás oloupiti o vnitřní útěchu a pokoj. »Jako utrpení Kristova plynou hojně na nás, tak hojná jest skrze Krista i útěcha naše« 2. Kor. 1, 5. »Jsem naplněn útěchou, překypuji radostí při všem soužení mém« 2. Kor. 7, 4. »Jste-li tupeni pro jméno Kristovo, blahoslavení jste, neboť duch slávy a moci a tedy Duch Boží spočívá na vás« 1. Petr. 4, 14. Každá věřící duše i ve dnech

utrpení má na paměti slova spravedlivého Krále: »Radujte se, že jména vaše jsou napsána v nebesích« Lk. 10, 20.

Božský Král odplácí také zlým již zde na zemi podle práva a spravedlnosti. »Syn člověka nepřišel duše zahubit, nýbrž spasit« Lk. 9, 56. Mnozí tuto záchrannou ruku odmítají, ustavičně bojují proti Kristovu učení a jeho milosti. Dobrý pastýř stojí u dveří srdce jejich, ťuká, oni ještě pevněji srdce uzavírají a volají: nebudeme sloužiti. Jak odměňuje tyto zlé na zemi? Často pozemským blahem: dává jim majetek, vše se jim daří, »dlouho žijí ve své nepravosti« Kaz. 7, 16. Proč asi? Protože jest nejvyšší spravedlivý! Musí dobré, co vykonali, odměniti již na zemi, když na věčnosti odměnění nebudou. Jsou-li kříž a utrpení známky božské lásky, známky vyvolení, jsou trvalý blahobyť a trvalé štěstí bezbožných vážná výstraha k zlepšení a obratu! Zůstane-li tato výstraha nepovšimnuta, musí stále štěstí vésti k hroznému katastrofě. »Jak to, že bezbožníci žijí a tyjí, velkého věku i bohatství docházejí?... V domech jejich pokoj bez obavy, a Boží metla nad nimi se nevznáší... děti jejich vesele poskakují, výskají s bubínkem a citarou v ruce, veselí se při zvuku píšťaly. Tráví ve štěstí dny svoje a rázem v podsvětí sestupují« Job 21, 7-13. »Ejhle, to jsou bezbožníci: ve věčném blahobytu bohatnou..., když jsem přemýšlel, abych věc poznal, bylo mi to příliš těžké. Konečně vešel jsem do svatyně a tu jsem všiml

si jejich konců. Vpravdě, na kluzká místa je staviš, srážíš je, když byli se zdvihli. Hle, jak pustnou, náhle mizí, hynou pro svou nešlechetnost« Ž. 72, 12 a 16-19.

Kdo odporuje milosti Boží a vytrvale ji odmítá, odnímá mu ji Bůh úplně, což jest největší trest Boží na zemi. Bezbožníci zemřou v zatvrzelosti svého srdce.« Podle zatvrzelosti své a nekajícího srdce svého hromadíš sobě hněv Boží v den hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího« Řím. 2, 5.

2. Božský Král trestá podle práva a spravedlnosti na věčnosti. Cesty Boží spravedlnosti, třeba něco chápeme, zůstávají nám na zemi tajuplnými. Až Král spravedlivý přijde soudit živých i mrtvých, budou všechna tajemství objasněna a vyjasněna. Mocně a hrozně bude působiti zástup všeho lidstva od Adama až do posledního člověka na konci světa. Nikdo se neukryje. »Budou kvíleti všechna pokolení země.« Kristus posadí se na slavný trůn svůj, soudit bude jako Král nejvyšší spravedlivý. Jeho myšlení nejsou myšlení naše, jeho cesty nejsou cesty naše. Všem u lidstvu zjeví myšlenky a cesty božské spravedlnosti, všichni budeme museti doznati: »Spravedlivý jsi, Hospodine, a spravedlivé jsou tvé soudy« Ž. 118, 137. Strašně bolestné bude doznání těch, kteří musí uznati: »Zbloudili jsme tedy s cesty pravdy, světlo spravedlnosti nesvítilo nám, slunce moudrosti nevzešlo nám« Moudr. 5, 6. Když božský

Král zjevil cesty své spravedlnosti a takoržka počet vydal před anděly a lidmi, bude požadovati počet ode všech, aby odplátil každému podle skutků. »I rozdělí je od sebe jako pastýř odděluje ovce od kozlů.« A následuje věčný, nezměnitelný rozsudek. Nebe i země naslouchají v naprostém tichu. Hlas věčného soudce pronikne ke každé duši: Pojd'te, požehnaní, ... odejděte, zlořečení, ... Od té chvíle bude jen dvojí království: království věčné radosti a věčných muk. Věčný Král panuje v jednom láskou, v druhém přísností. A království jeho, slávy jeho, nebude konce.

Ve Frankfurtě n. M. je na jednom pomníku na hřbitově nápis »Proč?« Proč? tak běduje lidstvo, hlavně bezbožníci. Nejsme oprávněni tázati se: Proč? Musí nám stačiti víra, která s neomylnou jistotou učí, že jest jediný, nejvyšší spravedlivý Bůh, jenž dobré odměňuje a zlé trestá podle práva a spravedlnosti. »Protože jsi spravedlivý, spravedlivě všecko řídíš, pokládaje za věc moci své nedůstojnou, abys odsuzoval toho, kdo nemá býti trestán« Moudr. 12, 15. Nemůžeme se spokojiti a nestačí to uznávati jen spravedlnost našeho božského Krále, chceme-li býti jeho opravdovými dětmi. Musíme se o spravedlnost snažiti, po ní žízni, spravedlivými skutečně býti. Pokořme se tedy pod mocnou ruku Boží, aby nás Pán povýšil v čas navštívení, při posledním soudu.

JEŽÍŠ KRISTUS, KRÁL NA KŘÍŽI.

O své královské právo a své království zápasil Kristus Král dlouho a bolestně. Vydobyl si je konečným vítězstvím na Golgotě. S kříže králuje náš Král, jest to ukřižovaný Král.

»Příklad jsem vám dal, abyste jako já i vy činili« Jan 13, 15. Děti ukřižovaného Krále musí jíti cestou kříže. Učení Krista jest učení kříže. Náš život musí se podobati jeho životu, musí to býti cesta křížová.

Kristus vybojoval křížem největší a nejslavnější vítězství, jaké kdy nebe a země viděly, jen křížem zvítězí jeho děti a dojdou konečného cíle. V kříži je spása!

I. Ukřižovaný Král.

II. Děti ukřižovaného Krále.

III. Kříž vítězné znamení božského Krále a jeho dětí.

I. Ukřižovaný Král.

Vedli-li Římané zločince na smrt ukřižováním, kráčel před průvodem na popraviště vojín s bílou tabulkou, na níž bylo napsáno jméno odsouzencovo, domov a zločin. Tak bylo i tehdy, když náš Pán a Spasitel kráčel bolestnou cestou na Kalvarii. Jméno odsouzencovo: Ježíš; jeho domov: Nazaret; jeho zločin: král židovský.

Byl to skutečně jeho zločin? Nebyl králem židovským? »Pán Bůh dá mu trůn Davida, otce

jeho, a bude kralovati v domě Jakobově na věky, a království jeho nebude konce« Lk. 1, 32-33. Mudrci v Jerusalemě se tázali, kde se narodil novorozený král židovský. Kristus byl a jest Králem, nejen králem židovským, nýbrž i celého světa.

Zcela jinou tabulku měl Gabriel, posel Boží a herold božského Krále. Ta také obsahovala tři udání:

Jeho jméno: »Nazveš jméno jeho Ježíš.«

Jeho původ: »Syn nejvyššího slouti bude.«

Jeho úkol: »Spasí lid svůj od hříchů jejich.«

Tato poslední slova naznačují jeho celoživotní křížovou cestu; od prvního do posledního dechu trpěl pod těžkým křížem. Ten, který nesl a na němž byl přibit, byl jen znázorněním skrytého kříže, který třiatřicet let spočíval na jeho ramenou. Byl vpravdě ukřižovaný Král.

1. Vrátili-li se vladař po dlouhé nepřítomnosti do své země, aby ji z ruky nepřítele vysvobodil, lidu svému pokoj vrátil, jak mu jásají vstříc srdce poddaných! Od staletí byl hlášen příchod božského Krále, přesně určen čas jeho příchodu; od staletí volalo a sténalo lidstvo, především národ vyvolený, po spasiteli a vysvoboditeli z nevýslovné bídy. Když se chystal sestoupiti na zem, nebylo pro něho místa ani v hospodě. V chladném a nepřívětivém chlévě stála jeho kolébka, jesličky. Tak přijali toužebně očekávaného Krále! »Do vlastního přišel a svoji ho nepřijali.« Kříž pomalu kladl se na jeho ramena, přitěžo-

v a l každým rokem. Sotva Jerusalem zvěděl o jeho příchodu, už nastala pronásledování. Herodes ukládal o jeho bezživotí, rodiče s ním museli utíkat za noci do ciziny a zástup nevinných pacholátek zaplatil jeho příchod mučednictvím.

2. K ř í ž s t á v á s e s t á l e t ě ž š í m. Za veřejné činnosti, když lidu ukazoval cestu k nebeskému Otci a tak k časnému a věčnému pokoji, neměl klidu, nebyl šetřen, p r a c o v a l d o ú p l n ě h o v y s í l e n í, ve dne v noci byl lidu k dispozici. Kázal evangelium v soukromých domech, synagogách, chrámě, na horách, v údolích, na polích; uzdravoval nemocné všeho druhu; křísil mrtvé. Když apoštolové, znajíce jeho únavu, zabraňovali matkám s dětmi přístup k němu, řekl: »Nechte dítek a nebraňte jim přijíti ke mně.« A odměna za jeho práce a námahy, dobrodiní a zázraky? Potupa, posměch, podezřívání, nadávky, nenávisť. Nazývali ho »žroutem a pijanem vína, přítelem celníků a hříšníků« Mt. 11, 19. Ba tvrdili, že je »Samaritán a má zlého ducha« Jan 8, 48.

3. K ř í ž s r á ž í h o k z e m i. Po celý život měl před očima své trpké umučení a smrt, ale zvláště v oné přehořké hodině, když ležel na hoře Olivetské s krvavým potem opuštěn lidmi, opuštěn i svými učedníky, kteří spali a ani jediné hodiny s ním nebděli. Co se asi odehrávalo tehdy v jeho duši? Kdo to dovede a odváží se napsati? Anděl nám to neřekne a lidský rozum

je příliš slabý změřiti bezmeznou bolest našeho božského Krále v onu chvíli. Jako červ svíjí se pod břemenem hrozných bolestí. »Já pak spíše červ jsem nežli člověk, pohanění lidí a povrhel chátry« Ž. 21, 7. Hříchy celého světa spočívají na ramenou nejsvětějšího: »Podoby neměl ni krásy, bychom naň patřili, neměl vzhledu, bychom se kochali v něm. Povržen byl a nejposlednějším z lidí, mužem bolesti, zkušeným v utrpení, před jakým tvář lidé si zastírají, tupen byl, že jsme si ho nic nevážili. Vpravdě bolesti naše vzal tento na sebe, ano, co my jsme trpěti měli, tento snášel; my pak jsme měli ho za malomocného, zbitého od Boha a sklíčeného. Ale on byl raněn pro hříchy naše, roztlučen byl pro nepravosti naše« Is. 52, 2-4. »A za ty, kteří se provinili, prosil« 52, 12. Vidí nevděk přemnohých lidí, poznává, že jeho utrpení a oběti marné jsou pro přemnohé.»Lide můj, co jsem ti učinil, neb v čem jsem tě zarmoutil? Odpověz mi!« Strašná jest jeho bolest duševní, úpěnlivě volá: »Otče můj, je-li to možno, ať odejde ode mne kalich tento, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.«

4. V božském majestátu stojí obžalovaný Král před soudci židovskými, velekněžími a veleradou. Mlčí k lživým obžalobám falešných svědků, kteří ho obviňují jako ničitele chrámu a rouhače. Vlastní lid ho zavrhuje a odsuzuje k smrti. Vedou ho k Pilátovi, opakují křivé obžaloby, nové přidávají. »Počali pak na něho žalovati, řkouce: Tohoto

jsme našli, an převrací národ náš a brání dávati daně císaři a praví, že je Kristem králem. I otázal se ho Pilát: Ty jsi král židovský? A on odpověděl mu: Ty to pravíš!« Lk. 23, 2-3. Pilát podléhá nátlaku a odsuzuje jej jako krále židovského k smrti. »Byl pak pátek velikonoční, okolo hodiny šesté; i řekl židům: Ejhle, král váš! Ale oni vzkřikli: Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho! Řekl jim Pilát: Krále vašeho ukřižuji? Velekněží odpověděli: Nemáme krále, leč jen císaře. Tu vydal jim ho, aby byl ukřižován« Jan 19, 14-16.

5. Surové luze nestačilo bičování a trním korunování, chtěla Krista zneuctíti, zesměšnití, proto nelidsky s ním zacházeli. »Vojáci pak odvedli jej do dvora, to jest do ležení, a svolali celou četou. I oblékli ho v šarlat a spletše korunu trnovou, vložili ji na něj, a počali ho pozdravovati: Zdráv buď, králi židovský, a bili ho třtinou do hlavy a plili na něj a klekajíce klaněli se mu« Mr. 15, 16-19. A Ježíš? »Ježíš mlčel« Mt. 26, 63.

6. Vložili mu na ramena těžký kříž, nesl jej zmužile na popraviště za hrozných bolestí a k smrti vyčerpán, dal se na kříž přibítí, visí na něm jako zlořečený tři hodiny mezi nebem a zemí. Ani teď ještě není ukojena nenávisť nepřátel ztrpčující mu poslední okamžiky posměchem, potupou, rouháním. Vpravdě »dává se nasytiti potupami« Nářky 3, 30. Modlil se za ně, trpěl a umíral za ně, a oni jej mučili

rouhavými pokřiky: »Ha, jenž boříš chrám Boží a ve třech dnech jej zase vystavuješ, pomoz sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže. — Podobně i velekněží, posmívající se mu se zákonníky a staršími, říkali: Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže; je-li králem israelským, ať nyní sestoupí s kříže, a uvěříme v něho« Mt. 27, 40-42. Právem mohl volati: »Ó vy všichni, kteří kolem jdete cestou, pohleďte a vizte, je-li bolest jako bolest má, neboť jak vinici obral mne Hospodin« Nářky 1, 12. Ano, všecko mu vzali! Pokoj, čest a dobré jméno, tělo, život. Po velikých bolestech volá: »Dokonáno jest. A nakloniv hlavu, vypustil duši.« Dokonáno dílo vykoupění, splněna vůle nebeského Otce, skončen třiatřicetiletý život kříže. A čeho tím bylo dosaženo?

»I dali nad hlavu jeho nápis viny jeho: Tento jest Ježíš, král židovský« Mt. 27, 37. »K tomu zajisté Kristus zemřel a oživnul, a by panoval i nad mrtvými i nad živými« Řím 14, 9. Kristus krví svou nás vykoupil a vysvobodil. »Víte, že nikoli porušitelnými věcmi, zlatem neb stříbrem, jste byli vykoupěni..., nýbrž drahou krví Krista, jakožto Beránka neúhonného a neposkvrněného.« Sv. Pavel mluví o úpisu, který proti nám svědčil, který nám byl na odpor, Kristus jej odstranil, přibiv jej na kříž. Kristus jako královský vinař rozšlapal své i naše nepřátele.«Kdo je to, který jde všecek červený jehožto šat je víc skropen než vinařův, který ve svém rouchu

se stkvěje, a kráčí v plnosti své síly? Já jsem to, jenž hlásám spravedlnost, a jenž dobývám hojné spásy. Proč však je červený tvůj oděv, a tvůj šat jak těch, kdo šlapají hrozny? V lisu šlapal jsem samojediný, z národů nebylo nikoho se mnou. Pošlapal jsem je ve svém hněvu . . . Hleděl jsem vúkol — a pomocník nikde; hledal jsem, nebyl však, kdo by přispěl« Is. 63, 1-3 a 5. Kristus, vracející se zkrvavený z vítězného boje proti nepřátelům Božím a škůdcům lidské spásy, jest náš Král, Spasitel, Zachránce.

II. Děti ukřižovaného Krále.

My jsme jimi. Na kříži nás Kristus Král vykoupil, na křtu svatém přijímá za své dítky a dává nárok na věčné království. Naším úkolem pozemským jest žíti jako hodné děti ukřižovaného Krále. Jako jeho následovníci, musíme jíti v jeho šlépějích, musíme se přičiňovati ze všech sil stále více se mu připodobňovati. Šel-li on cestou kříže, musíme i my tou cestou jíti. »Není učedník nad mistra, ale dokonalý bude každý, bude-li jako mistr jeho« Lk. 6, 40. Naším mistrem ukřižovaný Král; máme býti a jistě také chceme býti jeho ukřižovanými dětmi.

1. Celý život královských dětí ukřižovaného Krále je zasvěcen kříži. Znamením svatého kříže znamenají křesťanští rodiče čelo novorozeněte, což je jistě zvyk krásný a chvalitebný. Život jeho zasvěcen

kříži: »Všecky dny života plny jsou bolu a pso-
ty« Kaz. 2, 23. Při křtu svatém první znamení,
které kněz činí na křtěnci, je znamení svatého
kříže na čele a na prsou. Tím celý život posta-
ven pod znamení kříže. Spasitel řekl, že jen
tehdy jsme jeho věrní následovníci a jeho hod-
né děti, neseme-li s ním ochotně kříž. »A řekl
ke všem: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe
sám a vezmi kříž svůj každodenně a následuj
mne« Lk. 9, 23. Kdo odpírá kříži, přestává býti
dítěm Božím; kdo nebéře kříž a nenásleduje
Krista, není ho hoden. Se znamením kříže opou-
štíme svět. Na hrob nám dávají kříž — jak
nehezke jsou pomníky všelikých tvarů, které
jsou projevem naší ubohosti — jenž živým
zvěstuje: tu odpočívá nosič křížů, dítě ukři-
žovaného Krále.

2. Protože život dítěte ukřižova-
ného Krále je zasvěcen kříži, bude
kříž tohoto dítěte větší a těžší
než jiných. V čem spočívá tento kříž?
V nepřijemnostech, zármutku, útrapách, ne-
mocech, které jsou údělem lidí jako následek
hříchu dědičného. »Svízel veliká ustanovena
jest všem lidem, a jeho těžké tíží syny Adamovy
ode dne, kdy vycházejí z lůna matky své až
do dne, kdy bývají pochováni do matky všech«
Sir. 40, 1. Ve věrném plnění povinnosti. My ne-
smíme jíti cestou širokou, která vede ke zkáze,
nesmíme mluvit jako děti světa: »Nuže tedy,
užívejme rozkoší, které skutečně jsou, rychle
užijme tvorstva, dokud jsme svěží! Naplňujme

se drahým vínem a vonidly, ať nemine nás žádný květ jara! Věňme se růžemi, prve nežli zvadnou; nebud' louky, které by nepřešla bujnost naše! Nikdo z nás nebud' bez účasti rozpuštělosti naší; všude zůstavme znamení veselosti! Vždyť to jest úděl náš a toť náš los.« Moudr. 2, 6-9. Úděl a los dětí ukřižovaného Krále je zcela jiný; naše cesta je přímá, trnitá cesta povinnosti; musíme bezpodmínečně zachovávatí přikázání Boží, ochotně přinášeti oběti, jichž vyžaduje stav a povolání, zmužile následovati ukřižovaného Krále. Nesmíme žíti sobě, nýbrž tomu, jenž pro nás umřel a oživil. Dítě ukřižovaného Krále musí říkati se svatým Pavlem: »S Kristem ukřižován jsem« Gal. 2, 20. — V pronásledováních. Jdeme-li cestami Krista Pána, konáme-li svědomitě své povinnosti k Bohu, nepřátelé neradi to vidí, nastává pronásledování. »Obchvatme spravedlivce, ježto jest na obtíž nám, protiví se skutkům našim, vytýká nám přestoupení zákona, a rozhlašuje na nás hříchy proti výchově naší... Jest nám na potupu názorů našich; těžko nám na něj i hleděti, neboť přičí se jiným život jeho, a jinaké jsou cesty jeho« Moudr. 2, 12-15. Jak nelidsky mnohdy zachází svět s dětmi Božími! Kristus to předpověděl: »Jestli mě pronásledovali, i vás budou pronásledovati« Jan 15, 20. Ale »blahoslavení jste, když pro mne budou vás tupiti a pronásledovati a mluviti všecko zlé proti vám lhouce; radujte se a veselte se, neboť odplata vaše hojná jest v nebesích.«

3. Celý život dětí ukřižovaného Krále jest křížem posvěcen a zasvěcen. Není nápadné, že Církev svatá každé požehnání, které uděluje, provází znamením svatého kříže? Při každé svátosti užívá téhož znamení; na kříži Kristus získal, vymohl milost, kterou nám svátosti udělují. Kristus ve svátostech dává milost a s ní rozličná požehnání, kterých potřebujeme v různých dobách životních. V kříži je spása!

III. Kříž vítězné znamení božského Krále a jeho dětí.

Kristus křížem svým svět vykoupil; tento kříž, nástroj jeho zdánlivé porážky, jest slavné znamení Vítěze. Pozemské a pekelné mocnosti bojují proti Bohu-Králi, přemnozí nechtějí, aby tento jim kraloval, a přece musí všichni uznati ukřižovaného Spasitele vítězným Králem.

1. Kříž je vítězné znamení božského Krále. Nahlédněme do církevních dějin. Kristus posílá dvanáct apoštolů hlásati učení kříže všem národům. V neuvěřitelně krátké době zanesli Boží vyslanci učení Kristovo do celého tehdy známého světa. Všude způsobilo mocnou bouři: nepřátelské moci povstaly, aby mečem a ohněm je zničily; nepřátelé tisíce a tisíce věrných dětí Kristových násilně a hrozně usmrtili. Čím více je kosili, tím slavnější bylo vítězství kříže. Zbraně hmotné nepomohly, sáhli tedy ke zbraním duchovním. I tyto zklamaly.

Ukřižovaný Kristus Král triumfuje nade všemi svými nepřáteli. »Veliké věci totiž možno činiti ti vždycky a moci ramene tvého kdo odolá?« Moudr. 11, 22. Je pravda, že učení Kristovo z mnohých zemí, kde dříve krásné plody přinášelo, vymizelo. Jest to porážka Ukřižovaného? Naprosto není! Zánik učení Kristova v zemích — i v lidských duších — je hrozný trest, jímž božský Král stihá ty, kteří ho nejsou hodni. »Je-li z lidí záměr ten nebo to dílo, rozpadne se, je-li však z Boha, nebudete je moci zrušiti« Sk. ap. 5, 38-39. Slova Gamilielova potvrzují církevní dějiny v plném rozsahu. Spasitel se svým křížem zůstává Vítězem! Kříž jest i naše vítězné znamení zde na zemi. »Bojování je život člověka na zemi, jak dny nádeníka jsou dny jeho« Job 7, 1; bojovati musíme proti nepřátelským mocnostem v nás i mimo nás. Kdo nám pomůže? Konstantin viděl kříž s nápisem: V tomto znamení zvítězíš. Kříž nám pomůže! V kříži vítězství a spása! »Slovo o kříži jest pošetilostí pro ty, kteří hynou, pro ty však, kteří se zachraňují, to jest pro nás, jest mocí Boží« 1. Kor. 1, 18. Před křížem prchají nepřátelské mocnosti, ve znamení kříže zvítězíme.

2. Kříž je vítězné znamení božského Krále na věčnosti. Svět jednou skončí a celé lidstvo bude voláno k zodpovědnosti. »Každý z nás bude za sebe počít vydávati« Řím. 14, 2. »Otec nesoudí nikoho, ale veškeren soud dal Synu.« Soudce bude Spasitel,

kříž jeho, kdysi znamená potupy, bude znamením vítězství a triumfu. »A ukáže se znamení Syna člověka na nebi... a uvidí Syn člověka přicházeti v oblacích nebeských s mocí a slávou velikou.« Hruza zmocní se všech při spatření vítězného kříže. Přemnozí kdysi jím pohrdali, posmívali se mu, nenáviděli ho a teď musí před ním pokleknouti a uctívati ho. Kříž jest i naše vítězné znamení na věčnosti. Kdo po celý život pod křížem trpěli a zápasili, budou jásati při spatření vítězného znamení Kristova, jímž i oni přemáhali nepřátelské mocnosti. Z lásky ke kříži přinášeli oběti, ukřižovaný Král odmění věčnou blažeností. »Pojďte požehnaní Otce mého, vládněte královstvím připraveným vám od ustanovení světa.« I půjdou za zářícím křížem do věčného království, kde »setře Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti nebude již; ani zármutku, ani křiku, ani bolesti nebude již« Apok. 21, 4.

I my chceme jistě býti mezi požehnanými Otce nebeského, budeme tedy Ukřižovanému věrně a poctivě sloužiti, z lásky k němu zmužile a ochotně kříže denní nésti, a tak si království nebeské zasloužiti.

VI.

JEŽÍŠ KRISTUS, KRÁL UKŘIŽOVANÝ I DNES.

Spasitel sestoupil na zem z lásky k nám, aby nás svým utrpením vykoupil. »Jenž pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil s nebes.« Jak tuto

lásku lidstvo odměnilo a odměňuje? Tenkrát ho přibili na kříž. A dnes? Dostává se mu lásky a věrnosti, jaké zasluhuje? Nedostává! I dnes jest Kristus ukřižovaným Králem, z n o v u a z n o v u l i d s t v o m u k l a d e n a r a m e n a k r í ž. Nemluvím o obnovování jeho smrti na kříži ve Mši svaté, mluvím o obnovování jeho utrpení hříchy a zlobou přemnohých, kteří nechtějí mu přiznati nad sebou královskou moc a neuznávají jeho královské právo. Kv. Pavel o nich píše, že znovu Krista křížují a v posměch uvádějí. Jako děti ukřižovaného Krále máme nejsvětější povinnost k němu se hlásiti, veřejně pro něho pracovati, obětovati se, bojovati pro jeho zájmy, hájiti jeho čest a jeho učení i Církev.

I. Ježíš Kristus jest i dnes ukřižovaný Král.

II. K ukřižovanému Králi musíme se rozhodně hlásiti.

I. Ježíš Kristus jest i dnes ukřižovaný Král.

Pryč s ním! Ukřižuj ho! Člověk nechápe, jak mohou židé takto jednati se Spasitelem, který byl slíben a očekáván, jenž tolik dobra jim prokázal a svými zázraky božské poslání prokázal. Ti lidé nechápali dosah své zloby. Spasitel se za ně modlí, že nevědí, co činí; sv. Petr doznává: »Bratři, víme, že jste to učinili z n e v ě d o m o s t i, jakož i náčelníci vaši« Sk. ap. 3, 17. Ta nevědomost byla zaviněná, mohli věděti, kdo Kristus jest, mohli v něho věřiti, ale nechtěli! Je sice pravda, že víra je dar Boží,

ale také je pravda, že jim tento dar Spasitel nabízel. — Mohou se vymlouvat i dnešní nepřátelé Kristovi? Mohou se omlouvatí nevědomostí? Ve většině jsou to křesťané. A kdyby křesťany nebyli, dnes má každý dosti příležitosti poučiti se nebo dáti se poučiti. Nevědomost dnešních nepřátel prýští ze zlé vůle, nechtějí Spasitele uznati svým královským Zákonodárcem, nechtějí mu sloužiti, proto volají: pryč s ním, ukřižuj ho!

1. A ni dnes není místa pro božského Krále. Z veřejného života je skoro všude vypuzen, v zákonodárství národů, Král národů a nejvyšší Zákonodárce, nemá místa. V parlamentech se o něm nemluví; mluví-li o něm přece, jednají s ním jako židé před Kaifášem a Pilátem. V mnohých zemích nesmí jméno jeho býti ve školních čítáncích a knihách, kříže odstranili ze škol a soudních síní, děti nesmí ničeho zvědět o Učiteli národů. A jak se o něm mluví v továrnách, dílnách, na schůzích! Sociální Král, Král spravedlnosti, nemá pro dělníka existovati, sociální otázku chtějí luštiti bez něho. Ubožáci! Je viděti, kam jsme dospěli! A což tisk? Židé od počátku Krista pronásledovali, k smrti nenáviděli a na kříž přibili, proto i tisk židovský je plný nenávisti ke Kristu a Církví. A společnost? Nikde není pro něho místa!

2. I dnes je Kristus týrán, posmíván, na kříž přibíjen. Bůh dal lidem

svobodnou vůli, aby Bohu sloužili dobrovolně. Touto Boží dobrotou dostal člověk v jistém smyslu velikou moc nad Pánem nebe a země, které může hanebným způsobem zneužít. Může Bohu vypovědět poslušnost, jeho zákony přestupovati a nohama šlapati, může hřešiti. Každým hříchem je Spasitel znovu zneuctíván, každým těžkým hříchem znovu křižován. Těžký hříšník volá: Ukřižuj ho! Nemáme krále! Celé společnosti snaží se zničit Krista a jeho Církev; má být zničeno vše, co je dosud křesťanské. Stíhá-li národy neštěstí, nemají-li pokoje, je-li bída a hlad, svádějí vše na Krista a jeho Církev. Všecku tu nenávisť proti Kristu a jeho dílu zaviňují vašeň a zloba lidská, zaviňuje i naše lhostejnost a slabost.

3. Učedníci spali! Spali, když Kristus pil kalich utrpení; utekli, když ho jali a před sebou vedli. A teď otázka: Byl by odpad od Boha tak veliký, kdyby všichni učedníci kříže rozhodně stáli při svém božském Králi? Kdyby všichni věrně plnili své povinnosti k němu v soukromém i veřejném životě? Byli by se nepřátelé kříže odvážili jíti s drzým čelem proti Kristu, kdyby jeho děti pro něho všude a vždy zmužile bojovaly a oběti rády přinášely? Spali a dosud spí přemnozí jeho učedníci! Nynějším katolíkům chybí zmužilost vyznavačů a láska mučedníků.

4. »A l e J e ž í š m l č e l« Mt. 26, 63. »Jako ovce na porážku vedená, a jako beránek před tím, kdo ho stříhá, němý bývá, neotevřel úst svých« Is. 53, 7. I dnes Kristus mnohdy mlčí, mluvíti bude, hlasitě bude mluvíti v den zúčtování, kdy se nebe i země třásti budou. Kristus jest a zůstává ukřižovaným Králem.

II. K ukřižovanému Králi musíme se rozhodně hlásiti.

Jednání mnohých poddaných s Králem lidstva volá k nebi o pomstu. A Ježíš mlčí. Smíme mlčeti i my, děti jeho? Smíme klidně přihlížeti, vyhánějí-li Krista z jeho království, z duší, je-li rukama zločinců týrán a na kříž přibíjen? Láska, čest a povinnost vyžadují postaviti se po bok Kristův proti nepřátelům. Kristova garda, k níž patříme, nezná zbabělosti.

Co je tedy naše povinnost? Co učiníme?

1. Budeme svému Králi věrně sloužiti. Do jeho služby vstoupili jsme křtem svatým; pro tuto službu jsme vychováváni v královské škole, Církvi, jest nám tedy ta služba známa. V čem ta služba spočívá? V lásce k božskému Králi! Čím se ta láska projevuje? Zachováváním přikázání! »Kdo má přikázání moje a zachovává, ten mě miluje.« Jak dlouho trvá ta služba? Do posledního dechu! Tato služba nezná prázdnin, dovolené, nemůže býti přerušena. Každý den, každá hodina musí

býti zasvěceny božskému Králi; on jest centrem našeho života, vše, co myslíme, mluvíme, konáme, musí se díti v jeho přítomnosti a k jeho cti a slávě. »Svémi činy velejte věčného krále« Tob. 13, 6. Božský Král posiluje nás ve službě svou pomocí, svou milostí, svým nebeským chlebem. Čím více ho prosíme, čím horliěji používáme bohatě nabízených prostředků, tím více roste naše síla, radost mu sloužiti, a láska k němu. Co nám zaručuje božská služba? Pokoj duše, klid duše a štěstí duše. »Vezměte jeho mé na sebe... a naleznete pokoj duším svým.«

2. B u d e m e s v é h o K r á l e v e ř e j n ě v y z n á v a t i a z m u Ź i l e v y z n á v a t i. Královská služba nesmí se omezovati jen na náš byt nebo kostel, musí se ukázati i ve veřejnosti. Královská garda nezná bázně, a docela jest jí neznámý směšný a zbabělý a ponižující strach před lidmi. Kdo mě vyzná před lidmi... Jsme křesťané; vyznavači Kristovi, na čele máme, třeba neviditelné, znamení božského Krále. To vše nám ukládá povinnost i ve veřejnosti víru v Krista vyznávati a projevovati. Především musíme ve veřejném životě všem dávat dobrý příklad, byť bychom proto byli terčem posměchu. Jsme přece děti ukřižovaného Krále. Musíme se přičiňovati, aby Spasiteli bylo dáno místo, které mu patří. Nesmí nám chyběti zmužilost ve svém prostředí o něm mluvit, hlavně o jeho lásce, prozřetelnosti, o jeho milosrdenství a

spravedlnosti. Rozhodně musíme mluvit a zastat se ho, je-li napadána čest jeho a Církve. Příležitostí vyznávat božského Krále ve veřejném životě máme dost a dost.

3. Budeme statečně a vytrvale pro něho bojovat. Ve sv. biřmování stáváme se vojíny, bojovníky božského Krále. Lidstvo dělí se na dva nepřátelské tábory: tábor Kristův a tábor Belialův. Musí nastati třídění duchů, buď s Kristem nebo proti Kristu. »Kdo není se mnou, proti mně jest« Mt. 12, 30. Není smíru mezi pravdou a lží, mezi Kristem a satanem. Přítomná doba vyžaduje mužů, celých mužů, katolíků každým coulem; ti všichni musí na palubu. Lodička Petrova nemůže a také nechce postrádati nikoho z věrných Kristových v boji pro Krista. Od svého založení potřebovala Církve bojovníky, dnes snad mnohem více než jindy. Dvojím způsobem útočí nepřátelé otravnými zbraněmi proti Kristu a jeho Církvi: brutální mocí a pod maskou pokrytectví. Naše zbraně proti nim jsou: modlitba a láska, pravda a spravedlnost. Náš cíl triumf Krále pravdy a spravedlnosti. Jsme v boji, všude chtějí odstranit božského Krále: ze zákonodárství, z obcí, států, z manželství, z výchovy dětí, ze školy, z dílny, z lidských srdcí. Nepřátelé připravují zákony, kterými má býti obnovena a dovolena vražda betlemských nemluvňat, ba docela beztrestná má býti i vražda nezrozených. Nejedná se tedy jen o božského Krále, jedná se i o blaho a záhubu lidstva.

Bez bázně v boj pro ukřižovaného Krále pravdy a spravedlnosti! Jemu sloužití znamená kralovati. Boj je veliký a prudký, ale jedno jest jisté; zvítězí a triumfovat bude náš Král! Kristus zvítězí a s ním i jeho děti! Prapory vlají! Prapory našeho Krále! Za nimi půjdeme, pod jeho korouhví budeme bojovati, trpěti a vítěziti, jeho korouhev objímati při odchodu s tohoto světa.

VII.

JEŽÍŠ KRISTUS, KRÁL NÁŠ VE SVATOSTÁNKU.

Krista po čas veřejné činnosti obklopoval a provázel zástup věřících. Šli s ním do synagogy, do chrámu, na hory, do údolí, šli s ním i na poušť. Nedivíme se tomu, byť »dobrota a lidumilnost sama«. Nebeská láska vyzařovala z jeho Srdce, z jeho úst, z jeho rukou. Jak rád poslouchal lid jeho kázání, když mluvil jen a jen slova věčného života. Jak laskavě zacházel s chudými, ubohými, trpícími a nemocnými a pomáhal všem božským způsobem. Zástupové lidu byli tak dojati jeho dobrotou, velikými dobrodiními a zázraky, že chtěli ho králem učiniti. S takovým nadšením na něm lpěli, že nepřátelé, neznajíce dobroty jeho srdce, říkali: »Hle, celý svět odešel za ním« Jan 12, 19.

Naše víra učí, že náš Král Ježíš Kristus i nyní ještě a stále mezi námi dlí; že i nyní ještě a stále jest Emmanuel, t. j. s námi Bůh. Víra nám

praví, že náš božský Král trůní ve svatostánku; že tu mluví k našim srdcím; že nám tu rozdává nesčetná dobrodiní nebeská a duše nasycuje chlebem života; že na oltáři stále obnovuje oběť na kříži. Náš laskavý, dobrotivý, milosrdný a ukřižovaný Král bydlí v našich katolických chrámech.

I. Svatostánek je královská residence božského Krále.

II. Božský Král volá k audienci.

III. Božský Král volá ke královské hostině.

I. Svatostánek, královská residence božského Krále.

Ježíš Kristus jest Král nebe i země. V nebi trůní v lidské podobě po pravici Boha Otce a dělí se s ním o vládu nad světem; na zemi má svůj trůn ve svatostánku. Svatý Pavel píše: »Pán Ježíš v té noci, ve které byl zrazen, vzal chléb a učiniv díkv, rozlámal jej a řekl: Toto jest tělo mé, které se za vás vydává; to činite na mou památku« 1. Kor. 11, 23-24. Co učinil Kristus? Proměnil chléb ve své tělo! A co přikázal? Přikázal apoštolům a jejich nástupcům, aby totéž činili! V malé hostii žije Bohočlověk Ježíš Kristus, žije náš božský Král. Mohl tedy říci při odchodu do nebe: »Hle, já jsem s vámi po všechny dni až do skonání světa«.

1. Kde jest residence božského Krále? Ve městech, ve vesnicích, na horách, v údolích, v pralesích i preriích. Mnohdy jest

to jen nepatrná chatrč, asi taková jako chlév, v němž se Kristus narodil, častěji nádherné dílo umění a architektury, na němž pracovali lidé s láskou a vytrvalostí po celá desetiletí a ještě déle. Je-li residence božského Krále nepatrná chatrč nebo majestátní dóm, všude jest jeho trůn, v každém s v a t o s t á n k u bydlí sám věčný Král skutečně a podstatně. Každý katolický chrám jest jeho residence na zemi. »Hle, stánek Boží s lidmi a přebýváti bude s nimi, a oni budou jeho lidem, a on, Bůh, s nimi bude jejich Bohem« Apok. 21, 3. Kdo jest ten Bůh, jenž se snižuje bydlet mezi lidmi? Před staletími zaslíbený Mesiáš, Vykupitel světa, jenž ležel v jesličkách, kázal a zázraky činil, na Kalvarii za nás život obětoval, slavně z mrtvých vstal a na nebesa vstoupil, jenž přijde soudit živých i mrtvých. Tento Bůh a člověk Ježíš Kristus, náš Král a Pán, bydlí v našich kostelích. »Zdali možno věřit, že bydlí Bůh s lidmi na zemi? Jestliže nebe a nebesa nebes nemohou obsáhnouti tebe, čím méně dům tento, který jsem vystavěl« 2. Par. 6, 18. Tak volá Šalomoun, myslí-li na bydlení Boha v chrámu židovském. Jak nesmírně více budí obdiv nekonečná láska, dobrota a ponížení našeho božského Krále, který s t ě l e m a d u š í, b o ž s t v í m a č l o v ě č e n s t v í m, bydlí v našich chrámech. Večné světlo před svatostánkem hlásá nám přítomnost našeho Krále. »Hospodin jest ve svém svatém chrámě; mlč před ním všecka země« Hab. 2, 20.

2 Co činí náš Král ve své pozemské residenci? Náš Emmanuel jest živý Král, je život sám, je věčný život. Obklopen nebeským dvorem řídí ze své pozemské residence celý svět. »A všichni andělé stáli kolem trůnu a starců a čtyř živočichů; i padli před trůnem na své tváře a klaněli se Bohu, řkouce: Amen, chvála, moudrost, sláva, dík a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věkův, amen« Apok. 7, 11-12. Tu jsou a přicházejí sem andělé, služebníci jeho, zde uděluje rozkazy. Odtud spravuje lidská srdce, tu rozdává své milosti, dává výstrahy, trestá, odtud podle práva a spravedlnosti uděluje lidem, co jim patří a čeho zasluhují. Odtud žehná celou osadu i jednotlivce. »Příbytkům spravedlivých žehná« Přísl. 3, 33. Žehná věrným poddaným a jejich počínání provází zdarem. »Požehnání Boží chvátá, by odměnilo spravedlivce, a za chvílku pochodu svého přináší ovoce« Sir. 11, 24. Chceme-li mítí toto požehnání ze svatostánku, musíme se stále dávatí v ochranu eucharistického Krále a hodně za ni prositi, neboť jen tak »požehnání jeho jako řeka bude rozvodněno« Sir. 39, 27. Božský Král modlí se ve své pozemské residenci za všechny lidi. »Máme přimluvce u Otce, totiž Ježíše Krista, spravedlivého, a on jest obětí smírnou za hříchy naše, ale nejen za hříchy naše, nýbrž i za hříchy celého světa« 1. Jan. 2, 1-2. On, jenž zkoumá ledví i srdce, jenž vše ví, zná nejlépe naše útrapy, bolesti, soužení, potřeby; modlí se za vše-

cky lidi, neboť ve svatostánku bije jeho láskou planoucí Srdce, které chce, aby všichni lidé spaseni byli. Zvláště se modlí za své věrné děti, které s plnou důvěrou k němu se utíkají, které ho v jeho residenci rády a často navštěvují. Jeho modlitby jsou naprosto účinné. Bude-li vyslyšena každá modlitba, při níž se dovoláváme zásluh Ježíše Krista, jakou sílu a moc má modlitba, když za nás se modlí k nebeskému Otci sám Ježíš Kristus! Ve své pozemské residenci obětuje se božský Král za nás svému nebeskému Otci. Jako na Kalvarii jest Kristus i na všech oltářích obětujícím knězem i obětním beránkem. Ve večeradle četl božský Spasitel první Mši svatou. Tato Mše svatá byla nekrvavá anticipovaná oběť na kříži. Apoštolové a jejich nástupci dostali příkaz opakovati tuto oběť po jeho smrti a zmrtvýchvstání. »To číňte na mou památku.« Sám božský Král to jest, jenž oběť Mše svaté přináší skrze své kněze; on to jest, jenž se při ní obětuje. Oltář v katolickém kostele jest Kalvarií. Svět by dávno již byl v troskách, kdybychom neměli této Kalvarie, tohoto místa smíření. Jak často lidé jdou bezmyšlenkovitě kolem residence božského Krále! Zapomínají, že tu bydlí Bůh, Spasitel, Soudce, Posvětitel, zapomínají, že odtud vychází v proudech Boží požehnání. A jak se mnozí chovají v residenci božského Krále! Chladně vejdou, chladně odejdou, nepokleknou, neukloní se, neuvědomují si přítomnost Boží; božský Král, jenž se tu za ně modlí a obětuje, zůstává jim cizím! Kdyby lidstvo

proniknuto bylo živou věrou a uvědomilo si, že Bůh bydlí mezi námi, jak by to jinak vypadalo na zemi! Jako nebe je místo nevýslovné rozkoše pro blažené, tak by byla země rájem pro smrtelníky.

II. Božský Král zve k audienci.

»Oči mé budou otevřeny, a uši mé pozorovati modlitbu toho, kdo bude modliti se na tomto místě; neboť vyvolil a posvětil jsem toto místo, by jméno mé bylo tam na věky, a oči mé i srdce mé by tu bylo po všechny dny« 2. Par. 7, 15-16. Tak mluvil Bůh k Šalomounovi, když se mu po dokončení stavby nádherného chrámu v noci ukázal. V našich chrámech přebývá Bůh osobně. Již ve Starém zákoně vyzýval Hospodin lidstvo, aby se všemi starostmi a záležitostmi přicházeli do chrámu. »Slyšel jsem modlitbu tvou a vyvolil jsem si toto místo za dům oběti. Zavru-li nebe, že nebude pršeti, pošlu-li kobylinky a přikáži, by pohubily zemi, nebo pošlu-li mor na lid svůj, avšak lid můj, který sluje dle jména mého, obrátí se, bude se modliti ke mně, hledati tváře mé, a kajícně-li odvrátí se od svých zlých cest: také já vyslyším je s nebe, milostiv budu hříchům jejich a dám zdraví zemi jejich« 2. Par. 7, 12-14. **I n á š K r á l v o l á**; volá kovovým zvukem zvonů na služby Boží, což ostatně jest naše povinnost, zve, abychom i jindy ho navštívili a své záležitosti mu svěřili. »Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím« Mt. 11, 28.

Kristus ve svatostánku je Král pravdy. Naše svatá víra je tak drahocenný statek, že o její rozmnožení a sesílení máme denně na kolenou prositi, pro její zachování do krajností bojovati. Kde hledati poučení, dostaví-li se nějaké pochybnosti? U těch, které Kristus ustanovil za učitele a hlasatele své pravdy. A musíme se modliti. Nejlépe a nejvroucněji se modlíme u nohou Krále pravdy, před svatostánkem, kde sám Spasitel mluví k srdci. Potěšení a uklidnění zvoláme s uzdraveným slepcem: »Věřím, Pane« Jan 9, 38.

Kristus ve svatostánku je Král spravedlnosti. Mnohdy zmocňuje se nás úzkost o spásu duše, i když plníme podle sil své povinnosti. Slova sv. Pavla: »pracujte s bázní a třesením o své spáse« Fil. 2, 12 přílišně znepokojují duši. Co tu činiti? Spěchati před svatostánek, svěřiti Kristu všecky své starosti, prositi ho o milost vytrvalosti. Radostně opustíme jeho královskou residenci se slovy: Největější Srdce Ježíšovo, na tebe spoléhám.

Kristus ve svatostánku je Král milosrdenství. Jsme slabí a k tomu ještě vysazení všelikým nástrahám a pokušením: »Dábel obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by pohltit« 1. Petr. 5, 8. Můžeme chybiti, klesnouti, hluboko klesnouti, zapomenouti dobroty božského Krále. Musíme se vzpamatovati, k trůnu milosti a milosrdenstvíspěchati, kajícníkům milosrdný Král rád odpouští, laskavě je tiskne na své Srdce, hladí rukou svou a praví: »Bud' dobré mysli, odpouštějí se tobě hříchové

tvoji« Mt. 9, 2, ale »již více nehřeš« Jan 5, 14. Rozradostněná duše bude volati se sv. Petrem: »Pane, ty víš, že tě miluji« Jan 21,16.

Kristus ve svatostánku je Král u křížovaný. Sešle-li božská prozřetelnost kříže, myslíme-li, že pod břemenem kříže musíme klesnouti, pospěšme před svatostánek, uvažujme Kristovy útrapy a bolesti, srovnávejme se svými, božalujme mu svou bolest. Rozumí každé bolesti, sám nevýslovně trpěl, potěší naše srdce. S novou odvahou a zmužilostí vezmeme své kříže a z lásky k němu radostně je ponese. Bud', Pane, vůle tvá! V životních obtížích, v utrpení vyhledávejme svatostánek a prosme o radu a pomoc. Následujme příkladů světců, využijme důkladně osobní přítomnosti Boží. »Přistupujme tedy s důvěrou ke trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost ku pomoci příhodné« Žid. 4. 16.

III. Božský Král volá ke královské hostině.

Božský Spasitel ve svatostánku je Král lidstva, jenž vpravdě královsky odměňuje své věrné. Dává útěchu, sílu, požehnání, milost, a zve ještě ke své královské tabuli. Důtklivě napomíná a prosí: »Pojďte, pojídejte pokrmů mých a pijte víno, které jsem smísil vám« Přisl. 9, 5. Ustanovení nejsvětější svátosti jest v Písmě svatém jasně a srozumitelně podáno, že vylučuje každou pochybnost. Božský Hostitel předobrazem jest v knězi Melchisedechovi, který

rovněž Bohu obětoval chléb a víno. Melchisedech zbylé dary daroval Abrahamovi a jeho bojovníkům, kdvž po vítězném boji k němu přišli, Kristus podává nám, kteří bojujeme s hříchem a d'áblem, nebeský pokrm. Královský pokrm předobrazem mannou, již Bůh živil Izraelity čtyřicet let na poušti. »Andělským pokrmem živil jsi lid svůj a dávals jim bez práce hotový chléb s nebe, způsobilý, aby jakoukoli rozkoš skýtal, jakékoliv chuti přiměřený« Moudr. 16, 20. Museli bychom zahynouti v poušti tohoto života, kdyby božský Spasitel nedával nám chleba andělského za pokrm duší pro život věčný. Síla královského pokrmu předobrazena chlebem, který Eliáše uschoptil k výkonu nad lidským u. »Vstal tedy, pojedl a napil se, a šel v síle pokrmu toho čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k hoře Boží Horeb« 3. Král. 19, 8. Nebeský pokrm dává nám sílu, odvahu a zmužilost podstoupiti statečně boj s mocnostmi temnosti a dosící palmy vítězství. »Pracujte nikoliv o pokrm pomíjející, nýbrž o pokrm, který zůstává k životu věčnému, kterýž vám dá Syn člověka« Jan 6. 27. Ta slova dosvědčují, jak Kristu nesmírně na tom záleželo, aby všichni byli účastní nebeského pokrmu. Co obsahuje tento nebeský pokrm? »Já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil..., a chléb, který já dám, tělo mé jest (které dám) za život světa« Jan 6, 51-52. Jakou sílu dává tento královský pokrm? »Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věč-

ný, a já ho vzkřísím v den poslední. Neboť tělo mé v pravdě je pokrm a krev má v pravdě je nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm« Jan 6, 55-57. Jak zve Kristus? »Vpravdě, vpravdě pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti jeho krve, nebudete míti v sobě života« Jan 6, 54.

Kristus připravil tabuli k nebeské hostině pro všechny časy v předvečer své smrti. Sv. Pavel píše: »Já jsem přijal od Pána to, co jsem též podal vám, že Pán Ježíš v té noci, ve které byl zrazen, vzal chléb a učiniv díky, rozlámal jej a řekl: Toto jest tělo mé, které se za vás vydává; to číňte na mou památku. Taktéž vzal i kalich po jídle a řekl: Tento kalich jest nová úmluva (potvrzená) mou krví; to číňte kolikrátkoliv (jej) píti budete na mou památku« 1. Kor. 11, 23-25. Královská hostina je připravena, všichni lidé pozváni, pozváni jsme i my, záleží na nás, uposlechneme-li. Jen jedno požaduje Spasitel: přistoupiti k jeho stolu s pevnou a dětinou věrou a v královském rouchu posvěcující milosti Boží. Víra a láska jsou podmínky důstojného přijetí svatého přijímání. Onu víru a onu lásku musíme míti, kterou projevil Petr, když Kristus mluvil o nejsvětější svátosti. »Pane, ke komu půjdem? Ty máš slova života věčného, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Kristus, Syn Boží« Jan 6, 69-70. Víra ukazuje cestu k božskému Králi; láska, roucho královské, je legitimace dítky Božího, které smí k této nebeské hosti-

ně. Přijměme radostně pozvání Spasitelovo, hodně často přijímejme tělo Páně, dostaneme sílu k přemáhání všech překážek na cestě k spáse, budeme se Spasiteli stále více připodobňovati. Až jednou nebudeme moci navštívit božského Krále v jeho residenci a posíliti se jeho tělem, přijde sám k nám, aby nás posílil pokrmem, v jehož síle bychom došli až na horu Boží Horeb, do věčnosti.

»Rabí, kde bydlíš?« »Pojďte a vizte.« »Šli tedy a zůstali u něho ten den.« Byli to pozdější učedníci jeho Ondřej a Jan. Je nesporno, že v přítomnosti Pána zažili chvíle nezapomenutelné, že srdce překypovala láskou a byla naplněna útechou a požehnáním. Víme, kde Pán bydlí, víra nás o tom poučuje. Kristus jest ve svatostánku. Pojďte a vizte. »Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin« Ž. 33, 9.

Na oltáři ve svatostánku bydlí náš všemohoucí Emmanuel, laskavý a dobrotivý Král. Odtud mluví k našim srdcím, tu rozdává útechu, odvalu, zmužilost, vytrvalost; tu nás sílí nebeským pokrmem, který uschopňuje k vítězství v bojích pozemských, uděluje život věčný. »Toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhnu ven« Jan 6, 37. »Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně zůstává a já v něm.« Kristus, Král věčnosti, věčně žije, věčně budeme žíti i my, budeme-li jísti jeho tělo a píti jeho krev. Ježíš Kristus ve svatostánku! Eucharistický Král musí býti střed našich myšlenek, žádostí, slov, skutků. Dům Boží naším domovem, útočištěm, svatá radost musí naplňovati srdce, můžeme-li na-

vštvíviti residenci Krále lásky, spravedlnosti a milosrdenství. Okamžiky v přítomnosti Boží jsou nejkrásnější chvíle životní. Využijme toho, choďme rádi a hodně často na Mši svatou, přijímejme Krista eucharistického hodně často, pokud možno denně, odměnou bude království nebeské.
